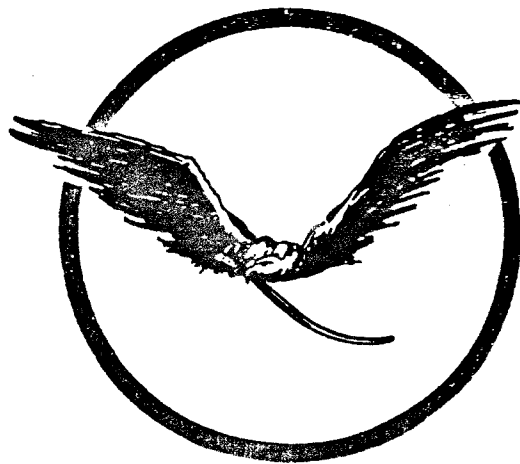

Kunszabó Ferenc és a volt népszerű HUNNIA emlékét
nem felejtjük.

Botos László

hunnia

– A magyar szellem önvédelme –

18.

Padányi Viktor két tanulmánya

A kőpadra ültetett maffia

A kalasnyikovok és „bizonyos szerb körök”

Borbély József: Fecskesírató – Nagy Sándor Kászón írása

Gönczi Tamás: Magyar Cantó

Stamler Imre régészeti kutatásai

Dr. Pálos Miklós: Erkölcsi alapon

Bárczy István: Új történelemszemléletet!

Karsai Károly: „Két pogány közt – egy hazaért...”

NÉHÁNY SZÓ A ZSIDÓ KATASZTRÓFÁRÓL*

Az eltorzult német faji mítosz számlájának egyik legsúlyosabb és legtöbbször és legrészletesebben kolportált tehetétele a zsidósággal szemben tanúsított embertelen, sőt sok esetben bestialis magatartás volt, amelynek, amellet, hogy a zsidóságot kollektíve mélyen megalázta, szerencsétlen zsidók tízezrei estek áldozatul.

A zsidókkal szembeni háborús rendszabályoknak az eltérhetetlenségen túlmenő megalázó és embertelen tendenciájára nincs, mentség, még kevésbé van az ezen rendszabályok végrehajtása során bekövetkezett egyéni túlzásokra és visszaélésekre. Éspedig nemcsak, mint embertelenségre és bestialitásra, hanem mint értelmetlen ostobaságra sincs, mint ahogy nincs mentség arra sem, amit a háború folyamán az oroszok és a „felszabadítás” után az oroszokkal szövetséget kötött zsidók, vagy amiket a német és magyar lakossággal, meg a cseh területen a visszavonulás során visszamaradt hadikórházak sebesültjeivel a csehek és a szerbek elkövettek. Az 1942 elejétől 1946 végéig eltelt fél évtized a bestialitás és a gyávaság és a csőcselékemberek tobzódásának korszaka volt, különösen Közép- és Kelet-Európa és a Balkán területén.

A háború mindkét félén igénybe vett minden kétségbeesett és aljas eszközt a pusztítás és a győzelem érdekében, de az összesek között talán legaljasabb és legveszélyesebb az ellenfél becsületét megsemmisíteni akaró hazudozás és rágalmozás volt, tények felnagyítása, tények elhallgatása, torzítás, ferdítés a világközvélemény igazságérzetének félrevezetése bizonyos célok érdekében, amiket a propaganda szolgálni akart.

Ha valaha a fegyverkezés korlátozására nemzetközi egyezmény születik, annak rendelkezést kell majd tartalmaznia a hazug propagandával szemben is, mert az minden robbanóanyagból veszélyesebb valamit gyűjt fel: a szenvedélyt és az igazságtalanságot.

Ebből a veszélyes valamiből nőtt ki a maga összes elmúlt és eljövendő borzalmaival az a komplexum is, amit úgy nevezünk: zsidó tragédia, és az is, amit úgy mondunk: zsidó bosszú.

Európa közepének három millió négyzetkilométernyi területe egyetlen harctér volt négy éven keresztül és egyetlen gigantikus vesztőhely az ötödikben, ahol 59 millió ember vesztette el az életét. Ebből az 59 milliós veszteségből mintegy másfél millió¹ - részben meghalt, részben „eltűnt” - zsidó.

Egyik ember, vagy egyik fajta sem érdemel több sajnálatot, mint a másik. Minden teremtet ember egyformán halhatatlan lélek hordozója, Istennek gyermeke és ennélfogva érték, és fiait és leányait Európa népeinek hosszú-hosszú sora siratja. A zsidó háborús veszteséggel mégis külön foglalkoznia kell ennek a szintézisnek, éspedig azért, mert amikor egy rettentő háború szörnyű örvényeiben elpusztult nem-zsidók tízmillióinak tragédiájáról alig történt megemlékezés, és az Európán kívüli köztudat szinte csak zsidó áldozatokról tud, akkor másfélmillió helyett hat millió zsidó pusztulását emlegetik a nemzetközi közvélemény egy bizonyos kategóriájában, mégpedig úgy, hogy minden elpusztult zsidó élet - náci áldozat. S ennek a közvéleménynek ezen állításáról, magatartásáról, felelőtlenségéről és ennek múltbeli és jövőbeli következményeiről beszélni kell, mert az a visszaélés, ami ezen a téren folyt és folyik, egyre tarthatatlanabbá válik és félelmetes reakciókat ígér a jövőben.

A náciizmus bestialis kilengéseit igazságtalanság volna mentetgetni, mint ahogy igazságtalanság volna a zsidó tragédiát említés nélkül hagyni. Az igazság azonban mindkét féllel szemben egyformán kötelező, és ki kell már egyszer mondani, hogy másfél millió zsidó hiánya még akkor sem volna magyarázat nélkül, ha a háborús ellenféllel együttműködő zsidósággal szemben nem érvényesült volna az ellenségnek kijáró gyűlölet a tér örvénylő gyűlöletóceánjában, hisz a háború magva éppen azon a területen lángolt legborzalmasabban és legtovább, amely területen a legtöbb zsidó lakott a világnak. A délorosz, lengyel és román területeken, valamint a Kárpát-medencében a Balkánon és Németországban tízmillióknak kellett

* A két tanulmányt a szerző „A NAGY TRAGÉDIA” c. történelmi áttekintésének (MINERVA BOOKS, AUSTRALIA, 1977) II. kötetéből vettük át.

1 Már itt előljáróban megállapíthatjuk, hogy 12 esztendei szorgos kutatás sem volt képes nagyobb zsidó veszteséget kimutatni másfél milliónál. Az 1945-ben bedobott 6 millió zsidó áldozat - grandiózus hazugság.

meghalniok. S Európa zsidóságának négyötöd része ezeken a területeken lakott. Ezzel a körülménnyel egy grandiózus félrevezetési manőverben rettentően visszaélt a világ közvéleményét irányító nemzetközi propagandagépezet, s a képtelen túlzások célja egészen nyilvánvaló...

1.

Azon felül, hogy a zsidó tragédiával foglalkozó propaganda következetesen és makacsul elmulaszt különbséget tenni a háború kollektív katasztrófájában a nem-zsidó milliókkal együtt szerencsétlenül járt zsidók százezrei - akiknek számát az önkéntes partizánharcot vállaló zsidók hadivesztesége² is növeli - és a valóban faji kilengések során kiirtottak százezrei között, ennek a propagandának számadatai is teljesen bizonytalanok, könnyelműek, megbízhatatlanok, sőt lelkiismeretlenek. Sajnos, a háború befejezése után egy teljes évtizeden át sem az UN, sem más nemzetközi szerv nem mert arra vállalkozni, hogy a zsidó pusztulás pontos számadatait megállapítsa, noha ez a nemzetközi igazságot okozó probléma megérdemelte volna ezt. Egy évtized tökéletesen elegendő lehetett arra, hogy a náci kilengések zsidó áldozatainak pontos és igazolt számát az UN megállapítsa, elkülönítse a háborús veszteségektől és kimutatást tegyen közzé, hogy a Közép-Európából hiányzó zsidók hol, milyen államokban és milyen tömegekben élnek. Mindez tíz éven át nem történt meg s az emberiség vezetésére felállított szerv engedte, hogy alaptalan számok és gyűlölködő túlzások mérgezzék a föld levegőjét.

A zsidó tragédiával folytatott propaganda éveken keresztül hat-, sőt éppenséggel hétmillió zsidó pusztulását kérte számon, mégpedig kizárólag a „nácizmustól”.

Már maga az is felelőtlenségre vall, hogy hétmillió zsidóról beszéltek, mikor a Joint Distribution Committee megállapítása szerint is 8.839.608 zsidó élt 1939-ben összesen Európában,³ márpedig a „nácik” sem Spanyolországban, sem Portugáliában, sem Angliában, sem Svédországban, sem Svájcban, sem Oroszország túlnyomó részében nem jártak, sőt Kelet-Lengyelországban is másfél évi orosz uralom után jártak, s onnan tudvalevőleg akkor már másfél millió ember tűnt el az oroszok kezén.⁴

Az amerikai megszállók németországi lapja, az ak-

koriban zsidó szerkesztésben megjelenő Die Neue Zeitung egyik 1946 februárjában megjelent számában táblázatos kimutatást közölt a zsidóság veszteségéről, amelynek számszerű adatait, hozzátesszük zsidó forrásból származó adatait, az alábbiakban közöljük:

Állam	1939-ben:	1945-ben:	Hány:
Lengyelország	3 250 000	80 000	3 170 000
Románia	850 000	325 000	525 000
Magyarország	403 000	280 000	123 000
Csehszlovákia	360 000	37 000	323 000
Franciaország	300 000	175 000	125 000
Németország	240 000	85 000	155 000
Hollandia	150 000	30 000	120 000
Belgium	100 000	22 000	78 000
Jugoszlávia	75 000	14 000	61 000
Görögország	75 000	9 000	66 000
Ausztria	60 000	20 000	40 000
Olaszország	51 000	50 000	1 000
Bulgária	50 000	46 500	3 500
Egyéb országok	361 000	139 000	222 000
Összesen	6 288 000 ⁵	1 312 900 ⁶	4 975 100 ⁷

A kimutatás és a kísérő cikk adatai az időpont és a szóban forgó tér akkor még mozgásban levő tömegei miatt is túl koraiak ahhoz, hogy az első elkeseredés túlzásaiból született, kellően ellen nem őrzött, propaganda-jellegű jelentést reálisnak fogadhasunk el, arról nem is beszélve, hogy a jelentés teljesen nélkülözi a zsidó menekültek óriási számát felvevő államokból a zsidók számának növekedéséről szóló adatokat. Arról se beszéljünk egyelőre, hogy 1945 vége óta temérdek elveszettnek hitt ember előkerült. Sőt, ne említsük a kimutatásból szintén hiányzó oroszországi számadatokat sem. Állapítsunk meg most csak annyit, hogy ez a zsidó jelentés a zsidók összes számát csak 6,3 millióra teszi, a hiányt meg, hét millió helyett csak 4,9 millióra, 1945 végén, s ez a tény maga tökéletesen elég a propaganda szavahihetőségének megállapításához.

A cikk konklúziója egyébként az, hogy 4,9 millió zsidó hiányzik, ezek tehát náci áldozatok.

Kíséreljük meg most ezt a nem hat-, vagy hétmillió, hanem 4,9 millió számadatot, mint náci bűnt némi-
míleg elemezni.

Kezdjük Lengyelországgal és kezdjük azzal, hogy

- Ez a veszteség megbízható becslés szerint 80.000 főre tehető. Csak a varsói és lembergi felkelések kapcsán 18.000 zsidó esett el az előbbinél, 12.000 a másodikonál, fegyverrel a kezében. Ez a két tétel maga 30.000 fő.
- Oroszországot is beleértve. Viszont az oroszországi zsidóság száma a Nemzetközi Statisztika becslése szerint 3 millió (1930). (Mellesleg a JDC megállapítása túlzott. Ennyi zsidó nem élt Európában).
- Ez a másfél millió túlnyomó részt „középosztálybeli” volt, s ez a „középosztály” Lengyelországban 40%-ban zsidó. David Berkelman jelentése szerint 1941-42 telén 1.200.000 zsidó fagyott meg és halt éhen Szibériába való transzportálásuk során. De magából Németországból több, mint negyedmillió zsidó távozott már a háború előtt, Magyarországot pedig a háború idején a kormány diszkrét támogatásával több, mint 70.000 zsidó hagyta el.
- Ez a szám túlzott. A túlzás mintegy félmillió, amely főleg a lengyelországi és az „egyéb országok” tételekben van.
- Ez a szám a szövetséges megszálló erők összesítő kimutatása szerint a valóságban 2.100.000 volt.
- A helyes szám cca. 3.500.000. Ebből kell leutni a szóbanforgó területekről kivándoroltak mennyiségét. Az így fennmaradó összegben benne vannak a természetes halállal elhaltak, a bombázások és egyéb harci cselekmények következtében elpusztultak, valamint a harcban elpusztultak. Az így fennmaradó mennyiség elpusztításán a nácizmus és a bolsevizmus osztozik. A kérdés, hogy milyen arányban?

a lengyelországi zsidóság nagyobbik fele, a legtipikusabb zsidó települési terület – Dél-Lengyelország, Kelet-Galicia – Lengyelország szétosztásakor, 1939 őszén Oroszországhoz került, s a Németországhoz került feléből is, elsősorban a kommunisták – akiknek háromnegyed része zsidó volt –⁸ Oroszországba menekültek. Folytassuk azzal, hogy a Lengyelországból elhurcolt és azóta nyomtalanul eltűnt másfél millió lengyelnek, akik főleg középosztálybeliek voltak, igen jelentékeny része zsidó volt, s egészítsük ki mindezt azzal, hogy az Odera és a Don között kétszer végigdübbörgő k e t t ő s háborús henger nyomán ezen a területen a hullák elképesztő tömege maradt vissza, hiszen a lengyel népnek lengyel adatok szerint 17%-a pusztult el. Fejezzük be végül azzal, hogy a lengyelországi zsidóságból n e m 80 000 maradt meg, amint a kimutató állítja, hanem 1946 és 1950 között nyüzsgött tőlük Németország és ma nyüzsgő tőlük Amerika és Izrael.⁹

Még jellemzőbb példa Magyarország, ahol zsidó hivatalos adatok szerint 276 000 zsidó maradt meg, illetőleg emelkedett fel a „felszabaduláskor” talált 130 000 zsidó erre a számra 1946-ig, viszont az Egyleti Élet, az amerikai magyarok lapja 1951 márciusi számában közölt cikk szerint Izrael állam 2 200 000 lakosának 12%-a magyarországi zsidó, s ez a mennyiség abszolút számban 264 000 főt jelent.¹⁰ Ezen két fő tételhez vegyük hozzá, hogy nincs egyetlen olyan ország Európában, Amerikában, Ausztráliában, ahol ne élne jelentékeny számban Magyarországról 1939 óta eltávozott zsidók. A Magyarországról hiányzó zsidók felkutatását végző magyarországi zsidó szerv 1949-ig csak 75 000 zsidó halálát volt képes megállapítani, s ennek a 75 000 zsidó halottnak jó része a bombázások, az utcai harcok, partizántevékenység, valamint kémkedés és szabotázs következtében beállt veszteség és háborús munkaszolgálat következtében beállt h a d i veszteség. Csak ami ezen felül van (s ebbe beleértjük a háborús munkaszolgálat során előállt, hanyagság, ellenszenv következtében, vagy éppen rosszakaratból származó haláleseteket is), írható „náci” attitűdök számlájára.¹¹

Nagyjából, kisebb-nagyobb hullámzásokkal, ez a helyzet a többi országban is.¹²

A tényállás pontosabb ismeretében történtek a reá-

lisabb becslések a második világháború korszakának zsidó embervesztéséről. Így a németországi amerikai főmegbízott becslése szerint a zsidóság európai összvesztése az orosz kézen eltűntekkel együtt 2 millió, a Der Turmwart c. svájci lap szerint 1,5 millió, s ugyanennyire teszi a zsidó veszteséget 1946-ban a Basler Nachrichten is, de ugyanekkora a veszteség a londoni Tidnings szerint is. Ezek a becslések óvatosak, befolyásolja őket a hatmillió zsidó propagandaállítás, a valóságban ez a szám mint végül is kiderült, sokkal kisebb. A milliós számok misztifikációja mögött a felháborítóan összezsugorodott valóságot végül is 11 esztendő után közölte a Nemzetközi Vöröskereszt, amelynek jelentése szerint a náci áldozatok száma 300 000 és ebben a számban benne vannak a nem zsidó náci áldozatok is.¹³ Vajon rájön-e egyszer majd a világ a bolseviseta bestialitás és emberpusztítás egyre pontosabb ismeretében, hogy a nagy zsidó tragédiát illetően csak két eset volt lehetséges: vagy a bolsevizmust is terheli zsidópusztítás, vagy a bolsevizmus – c s a k n e m zsidókat pusztít.

A milliós számra kivégzett zsidók rosszindulatú legendájával 100 millió ember erkölcsi és politikai számláját terhelték meg, s ennek a százmillió embernek a becslése nem lehet közömbös a világ számára. De nem közömbös az sem, hogy a túlzásoknak, a sok súlyos igazságtalanságon kívül, amibe jóhiszemű és tisztességes embereket hajszolt bele a propaganda, akik igazságos „visszatorlásnak” hitték azt, amit e miatt tettek, letragikusabb következménye az lett, hogy a propagandaállításokat maga a zsidóság is elhitte, sőt ma is hiszi. Ez idézett aztán elő azokban a közép-európai országokban, amelyet az oroszok „szabadítottak fel”, olyan bestiális visszatorló mézárásokat, hajszákat, kivégzéseket, kínzásokat különösen az ún. „felszabadulást” követő első években, amik sokszorosan meghaladták a valóságos okot, s amik épp ezért, egy európai fordulat esetén katasztrofális visszaütést fognak kiváltani a zsidósággal szemben. S a felelősség ezért a jelenlegi felelőtlen zsidó propagandát fogja terhelni.

Amint az évek telnek és a szétvert közép-európai világ tragédiájának túlélői kezdik összehordani és összerakni a higgadt, igazolt és megbízható adatokat

8 L. White: Report On Poles c. könyvének megállapítása. A szerző zsidó.

9 Zsidó adatok szerint Izraelbe 100 000 lengyelországi zsidó vándorolt ki a háború után. Az USA-ba kivándoroltak száma, ennek több, mint a kétszerese. A Lengyelországban maradtak számát zsidó források 60 000-re teszik. Már ez a három tétel is meghaladja a többi felvevő területek lengyelországi eredetű zsidóságával együtt a félmilliót, ami hatszorosa a Die Neue Zeitung adatának. Más oldalról viszont a lengyelországi zsidóság létszáma a második világháború előtt nem volt három és egynegyed millió.

10 A World Jewiss Congress által kiadott „Unity in Dispersion” c. vaskos kiadvány (1949) a magyarországi zsidóság számát 160 000-ben jelöli meg. Az izraeli magyarországi származású zsidó létszámmal együtt ez 424 000 élő magyarországi zsidót jelent csak ebben a két országban. A zsidókat legnagyobb tömegben felvevő terület azonban, mint köztudomású, az Egyesült Államok. Magyarországi eredetű zsidók azonban kivétel nélkül mindenütt jelentékeny számban találhatók.

11 Ez a mennyiség, tehát a német és magyar „nácik” által politikai és faji gyűlöletből ok nélkül, főlösképpen és embertelenül lemészárolt zsidók száma, a magyarországi zsidóság részéről e s e t l e g eléri a tízezret, de e sorok írója egyáltalán nem lenne meglepve, ha az igazolt és reális adatok végső összeállítása után az derülne ki, hogy még ez a szám is túlzott.

12 Fel kell itt jegyeznünk pl. azt, hogy a francia fegyverszünet után a Fegyverszüneti Bizottság engedélyével több hajórakomány zsidó hagyta el Franciaországot Palesztina rendeltetéssel. Ezekből a Patria nevű hajót brit hadihajók Haifa előtt 1940. november 25-én rommá lőtték, s a hajón támadt tűzben 3800 kivándorló zsidóból 2875 elégett. De ezenkívül 1941–1943 között román és bolgár kikötőkből összesen 20 zsidó kivándorlót szállító hajó ment Palesztinába, s ezekből hatot szintén az angolok süllyesztettek el.

13 A Nemzetközi Vöröskereszt ezen fontos 1956-ban kiadott jelentésével a nemzetközi sajtó egyáltalán nem foglalkozott.

az egész tragédiáról, a világ tudatába beleszuggert mesterségesen eltorzított kép egyre tisztul, és ezzel a tisztulással párhuzamosan egyre nő a legyőzöttek világában a megdöbbenés és a felháborodás. A hatmillió ártatlan zsidó bestiális lemészárlásából hovatovább egy szerény hatjegyű¹⁴ szám marad, s a németek és világnézetük kollektív felelősségéből néhány megalázó és méltatlan intézkedés, néhány száz minden időben és minden kategóriában meglevő csőcselékemember, meg egy életre-halálra vívott háború pszichózisa. Ezzel szemben, amilyen ütemben zsugorodnak össze a lázító propagandaadatok az igazolt és igazolható tények fakó valóságává, olyan tempóban nőnek, szaporodnak a felháborító tételek az ún. visszatorlás elképesztő formáiról és méreteiről mindenünnen, ahol szabad keze volt a zsidóságnak a hatmillió kiirtott zsidó legendájához méretezett visszaütésre. A Morgenthau-örjögés, amely kész lett volna irgalmatlanul elpusztítani egy nyolcvanmillió népet 300 000 zsidó miatt – vagy akár másfélmilliónyi miatt – ha ebben nem akadályozták volna, háborzongatóan sejteti, hogy mi játszódott le visszatorlás címen a vasfüggöny mögött.

Az ugyanis, hogy a zsidó tragédiáról egy egész világapparátus beszélt éveken át és beszél még most is, a visszaütés borzalmairól meg mélyen hallgat mindenki, a tényeken és igazságon nem változtat.

2.

A zsidó katasztrófa helyes és igazságos megítélése azonban nem is számszerűségi kérdés csupán, hanem erkölcsi és világnézeti és főleg lélektani kérdés is. Két erkölcs, két világnézet, kétfajta lélek kölcsönösen túlzásba vitt szembenállásáról volt szó a zsidósággal történetekben. Éspedig nem is abban az értelemben, hogy melyiknek volt igaza, hanem egyszerűen a szembenállás tényében magában, mert hiszen a két önzés meg sem kísérelte tisztázni az igazságot. Az egyik egyszerűen érvényesülni akart, a másik meg nem akarta megengedni ezt.

Minden ítélőképességgel és szabad akarattal rendelkező lény saját szempontjai szerint gondolkozik és saját érdeke szerint cselekszik, s a modern demokrácia eszméjének sarkalatos tétele, hogy egy bizonyos erkölcsi spáciumon belül ehhez joga is van. Az emberek és a népek ezzel szemben rendszerint felháborítóan találják, ha más emberek és más nemzetek nem az ő érdekeikből kiindulva gondolkodnak s nem az ő normáik szerint cselekszenek, hanem saját érdekeik és saját normáik szerint.

Egy teljesen feltöltött, sőt túlteltett ország, amelyben egy állandóan növekvő szociális nyomás kezd érvényesülni, amennyiben ez a nyomás kifelé vezető szelepeken át le nem vezethető, hovatovább a hajótörtek bárkájához hasonlít, ahol helyet, munkát, élé-

miszert, vizet pontosan és egyformán kell beosztani. A zsúfolt európai kontinens világnézeti tendenciának lényege ez, ami különösen a Versailles-sújtotta államokban érvényesült, de hovatovább ez lesz az uralkodó európai norma.¹⁵ Ezt azonban a kötetlen és önző zsidó lélek éppúgy nem tudta eddig felfogni és éppúgy nem volt hajlandó akceptálni, mint ahogyan egyelőre még a még szintén kötetlen és még szintén egocentrikus amerikai lélek sem képes megérteni. A zsidó norma a kötetlenség és a szabadság liberális normája, tehát annak az egocentrikus léleknek a normája, amelynek családi és háztartási gondjai nincsenek, ilyen természetű felelősséget nem érez, mert ha a háztartás, amelynek ő az albérlóje, elszegényedik, vagy összeomlik, egyszerűen – elköltözik máshová, hiszen ő kötetlen, mozgékony és szabad. Az európai norma ezzel szemben a gondokból és felelősségből fakad. Végző elemzésben a szabadság és egyenlőség maximáinak régi szembenállása ez is, lélekben, világnézetben és erkölcsben egyaránt és elsősorban ez nyilatkozik meg a zsidó-nemzsidó ellentétben. Európa minden egyes nemzete kötött, és kisebb-nagyobb mértékben rá van szorítva a gondok és felelősség megszabta világnézetre és erkölcsre. Európában csak egyetlen kategória kötetlen, mozgékony és szabad. Európában csak egyetlen kategória kötetlen lelkileg és politikailag és ennél fogva egyedülálló világnézetileg, s ez a zsidóság.

Így adódik, hogy a nemzeti lelket a beosztás, a racionalizálás felé hajszolja Európában a gond és a felelősség, és így adódik az is, hogy a nemzeti gondokon valójában mindig kívülálló zsidó psziché nem képes megérteni és akceptálni, hogy ha egy szuverén nép nem akar egy neki nem tetsző, általa méltánytalannak tekintett és érdekeit sértő állapotot s a j a t országában túrni, akkor ezt megváltoztatni akkor is joga van, ha ez a zsidó kisebbségnek kárt és rövidülést jelent. A zsidó-nemzsidó európai ellentét legmélyebb lényege úgy hisszük ez, s ez a lélektani alapja a zsidó katasztrófának.

Egy nép saját országában joggal érzi magát szuverénnek, s ha végét akarja vetni egy átlag 2-7 százalékos kisebbség gazdasági, kulturális uralmának, valamint közvetve ezeken át érvényesülő politikai hatalmának, akkor ehhez a legtisztább emberi és demokratikus joga van. Közép-Európa népeinek egész sora szemlélte egyre nyugtalanabban az a már két emberöltő óta fokozódó tünetet – ami egyébként már sokszor előfordult Európa 1500 éves története folyamán, és minden esetben a tünet drasztikusabb, vagy kevésbé drasztikus likvidálásához vezetett –, hogy a zsidóság gazdasági és ezen át politikai életében egyre jelentősebb szerephez jut, gazdasági erejénél és politikai hatalmánál fogva egyre nagyobb mértékben erőszakolja rá saját ízlését, formáit és kultúreszményeit, amelyeknek fejlesztésére és támogatására vagyoni túl-

14 A másfélmillió becslés nagyjából úgy oszlik meg, hogy a Szovjet számlájára (zsidó megállapítás szerint) cca. 1 200 000 esik. (David Berkelman jelentése.)

15 E sorok írója meg meri jósolni, hogy az angol világbirodalom gyors és rövidesen befejeződő szétporlása után egy évtizeden belül az angol demokráciát egy sokkal türelmetlenebb nemzeti szocializmus fogja felváltani, mint a német volt.

nyomósága következtében intézményeket állíthat, organumokat irányíthat és saját maga által megszabott irányba, amelyeknek kifejezésére műveket és alkotókat segíthet érvényesülésre és műveket és alkotókat, s ezzel irányokat nyomhat el, s mindezek által a gazdasági, politikai és kulturális uralom tényét valósítja meg. Ez esetleg csak közvetve, vagy tudattalanul irányul a gazdanép ellen, vagy esetleg éppen abból a szilárd belső zsidó meggyőződésből folyik, hogy saját ízlése és formái jobbak a gazdanépénél, de mindenesetre ellene irányul, hisz minden nép a saját ízléséhez és formáihoz ragaszkodik, saját házatáján azokat követeli meg, s a zsidóság két évezred alatt úgy látszik, elfelejtett nemzetben és államban gondolkodni, ha negligálta ezt. Talán most már majd el fogja tudni képzelni, hogy mit jelentene és mit váltana ki az izraeli zsidó lélekből 4 vagy 5 százaléknyi arab kisebbség jelenléte az államban, amely iránt ellenszenvet érezne, de amely pénzügyi túlnyomósága által mégis rákényszerítené a zsidó ízlést és a zsidó alkotóerőt egy tőle idegen diktátum követésére; hogy mit váltana ki, ha Izraelben idegen, arab ízléstől függne a zsidó élete, az írói, művészi karrier, a színházakat arab színészek dominálnák, a film, a sajtó, az irodalom arab kezekben lenne és idegen ízlés, igények, célok és érdekek alapján formálódna ki, ha a kereskedelem, a nagyipar, a vagyon, a jólét egyre inkább arab kezekbe kerülne, s minden siker és emelkedés ára az idegen feltételek elfogadása és idegen érdekek szolgálata lenne pénzügyi, politikai és kulturális téren egyaránt.

Mert a közép-európai világban többé-kevésbé ez volt a helyzet, és hogy ezen az egyes országok népe változtatni akart, az felháborította a zsidóságot, amely magától értetődőnek érezte, hogy az ő nemzetközileg érvényesülő normáihoz mindenki igazodjék.

Két szuverenitás feszült hát egymásnak, egy nemzetközi és egy nemzeti, s annak a véleménynek és politikai törekvésnek, ami a zsidókérdés megoldása felé tört. Közép-Európában a tapasztalható zsidó-nemzsidó gazdasági diszparitás és kulturális kétféleség mellett ez a feszültség volt az alapja. Ennek voltak tünetei azok a megmozdulások és törekvések, amiket hibás gyűjtőnéven neveznek általában antiszemitizmusnak, hiszen azoknak alapmotívuma általában nem pusztán faji kötekedés, nem a zsidó t á m a d á s á r a, hanem mindenütt a fenyegetett gazdanép v é d e l m é r e irányuló szándék, s igazi lényege nem a zsidók elleni „faji gyűlölet”, hanem a saját fajta iránti aggodalom, vagy ha úgy jobban tetszik, faji önzés. Megnyilatkozása tehát nem valami elítélendő „morális eltévelyedés”, aminek a propaganda be akarná állítani, hanem irritá-

ló és nagyon is konkrét tények természetes reakciója. Ezek az irritáló tények végső elemzésben – az egy konkrét és t á m a d ó német fajiság esetét kivéve – igazában nem a faj elleni attitűdök, hanem magatartással szembeni reakciók és szociális mozgatók köré csoportosulnak minden korban, minden országban Európában,¹⁶ és elsősorban nem a szemita mivolt, még kevésbé a zsidó vallás, hanem a vagyonosság, nem a származásban, hanem a kategória gazdagságában, és legfeljebb még irritáló modorában kidomborodó tulajdonság az, ami őket kiváltja. A reakciónak, bármilyenek legyenek is a külsőségei, igazi lényege nem faji, vagy politikai szubstancia, hanem az egyes országok nemzsidó társadalmának s z o c i á l i s felháborodása, amit a zsidóság általános vagyoni emelkedése és hatalmi igénye törvényszerű pontossággal vált ki egy bizonyos, már elviselhetetlen stádiumban mindenfelé.

A tény, hogy a szegény néprétegek évtizedek óta támadó törekvést tanúsítanak a gazdagabbak irányába, s hogy a tömegekben általában lázadó tendencia él, közismert a világon. Éppúgy az is közismert, hogy a közép-európai országokban a gazdagok kategóriáját a gyors tempóban hanyatló egykori főnemesség helyett egyre nagyobb túlnyomóságban a zsidók alkotják. A zsidóság elleni feszültség összefüggései tehát egészen kézenfekvőek. Ez az utalás mégsem hangzott el a világközvélemény tájékoztatására egyszer sem. Sőt igen elgondolkodtató tünet volt a nyugati, főleg az amerikai sajtó részéről, hogy ugyanakkor, amikor 1945 után meglehetősen tapsolt a „feudális”-nak nevezett vagyoni kategória gazdasági, sőt f i z i k a i megsemmisítéséhez Lengyelországban és Magyarországon, amiben szociális igazságszolgáltatást szemlélt, egy másik, ugyancsak vagyoni kategóriának, ugyancsak szociális alapmotívumok által ösztönzött és ugyancsak népakaraton alapuló megtámadásában 1945 e l ő t t faji üldözést látott, azon mélységesen felháborodott, sőt azt bűncselekménynek állította be, s közben nem látszott észrevenni, hogy az 1945 előtt megtámadott vagyoni kategóriának faji idegensége és zártsága olyan priori tény volt, amiről szociális vágyak és törekvések nem tehettek. Mindenesetre még magyarázatra váró ellentmondás feszül abban a furcsa tényben, hogy a magyar vagy lengyel arisztokrácia és birtokos középosztály vagyonának elkobzása 1945 után szociális igazságszolgáltatás, de ha ugyanezt a bankárral, a nagyiparossal és a kereskedővel tesszük meg 1945 előtt, akkor az – antiszemitizmus.

A fentiek természetesen nem jelentik azt, hogy faji ellenérzés nem volt a zsidósággal szemben, mert volt.

16 A hitleri mozgalom nem az első és nem az egyetlen kollektív zsidóellenes attitűd. A zsidó államiság Kr. u. 70-ben történt megszűnése és a zsidóság szétömlése óta a kontinens területén, úgyszólván egyetlen évszázad sincs, amikor ne volna valamelyik népnél ilyen kollektív reakció, és egyetlen nép sincs, amelynek történetében ilyen elő ne fordult volna. A zsidóság ellen a legkülönbözőbb országokban s a Római Birodalom törvényhozásától napjainkig a legkülönbözőbb korokban hozott törvények és rendszabályok vaskos kötetekre rúgnak, és kivétel nélkül gazdasági és szociális védőintézkedéseket tartalmaznak a zsidókkal szemben, vagyis reakciók. A zsidóság nemcsak a világgal, hanem saját magával is szeretné elhűtetni, hogy ezek az attitűdök barbár és kultúrálatlan korok és népek excessusai voltak, és erről volt szó a német esetben is, vagyis nem két évezrednek és 40 különböző népnek van igaza, mikor védekezik, hanem mindig, mindenütt a zsidóságnak, amely kiváltja ezt.

De nem kizárólag az volt, s ami az volt belőle, az is szociális és gazdasági gyökerekről nőtt ki még Németországban is.

Hogy az egyes országok zsidókkal szembeni attitűdjében hol végződik a defenzív jellegű mennyiség és hol kezdődik egy offenzív antiszemitizmus, itt a határvonalat természetesen nehéz meghúzni, s a zsidó propaganda, sőt a zsidó meggyőződés nem is vesződött ilyesmivel. Egyszerűen minden, bárminő következményt viselő zsidó: faji üldözés sajnálatra méltó áldozata volt abban a mozgalmas korszakban, amelynek döntő lényege a szociális probléma és annak ilyen vagy olyan megoldása, az egyéni érdek és szabadság alárendelése és az alacsonyabb osztályok feltörése volt. A korszak vajúdasával szembeni zsidó állásfoglalásra rendkívül jellemző volt, hogy amikor embermilliók, osztályok, nemzetek nyugodtak bele az áldozathozatal elkerülhetetlenségébe, akkor az új formák keresésének lázából és szülési fájdalmaiból a zsidóságot csak saját hátrányai érdekelték, az egész komplexumot a maga végtelen bonyolultságában és mindenkire kiható nehézségeiben csak zsidó „faji üldözésnek” érezte és hirdette, mintha a zsidók osztályokhoz, nemzetekhez, kötelességekhez, az egész európai evolúcióhoz nem tartoztak volna hozzá, mint ahogy a sanghaji európai negyed idegenjei sem tartoznának a kínai nyomorúsághoz. Ez volt aztán az, ami a zsidókat – köztük kétségtelenül megtalálható tragikus kivétellel együtt – már jóval a „ghettók” és a sárga foltok újrabevezetése előtt kizárta az egyes nemzeti közösségekből, s ami elvégezte a maga munkáját a zsidó tragédia előkészítésében. Az a zsidóság, amely a maga átlagosan 2–7%-os kisebbségében a nemzeti jövedelem és nemzeti javak átlagosan 40–80%-át birtokolta, az átépítés kollektív áldozataiból nem hogy 40–80% erejéig, hanem még a 2–7% erejéig sem volt hajlandó önként kivenni a részét a nemzeti és szociális átépítés irányába, s mikor erre erőszakkal szorították rá, akár egy „náci” állam, mint Németországban, akár egy polgári állam, mint 1939-től kezdődően Magyarországon, ez „faji üldözés” volt, és ez ellen fellázították az egész világot.¹⁷

És itt nem arról van szó, hogy mily en volt az evolúció iránya. Arról sem lehet szó, hogy helyes volt-e az, vagy helytelen. Ilyesmi megállapításához érvényes és jogosult fórum nincs. Itt arról van szó, hogy egyes nemzetek a k a r t á k ezt, és joguk volt hozzá. Az angol parlamentben mondta egyszer valaki, hogy a demokráciához az a jog is hozzátartozik, hogy egy nemzet tévedhessen. Bár hogy ki tévedett igazán, azt még nem lehet megállapítani.

17 Magyarország kétségtelenül „antifascista” háború előtti kormányai az egyre növekvő általános méltatlankodás nyomására egymás után két törvényt is hoztak a „magyar gazdasági élet fokozottabb védelmére”, amelyek a megdöbbentő zsidó-magyar gazdasági diszparitás ellen lettek volna hivatva bizonyos védőintézkedéseket bevezetni. Az első 50–50%-os paritás elvére épült az ország zsidó és nemzsidó társadalmi között (a zsidók 6%, a nemzsidók 94% voltak!), a második pedig a 6–94%-os arányszámra. A zsidóság mind a két törvényt megsabotálta, sőt a második törvény megalkotóját, a Magyar Nemzeti Bank egykori elnökét, majd 1938-ban egy rövid időn át miniszterelnököt, a nemzetiszocialista túlzások üldözőjét és üldözöttjét, valójában „antiszemitizmusa” miatt, golyó általi halálra ítélték és kivégezték a II. világháború utáni „győzelem” felelőtlen bosszú-tombolásának korszakában.

18 A német állam ilyen kitelepedéshez minden támogatást és segítséget megadott zsidó fajú polgárainak, s a németországi zsidóság fele valóban el is hagyta a 30-as évek folyamán Németországot.

3.

Van azonban a zsidó tragédiának a zsidóság részéről egy aktív motívuma is.

A zsidóság egy német győzelemtől nem sok jót várhatott. Már a háború kitörése előtt erősen kellett éreznie egy szociális evolúció antiliberális korlátait éppen abban a tevékenységben, ami a zsidóság messze túlnyomó részének történelmi foglalkozása, sőt már-már faji lényege: a kereskedésben, amelyre fokozódó ütemben kezdtek szociális és nemzeti terheket és kötelemeket rakni, s enek a tendenciának kiterjedése a többi közép-európai államokra logikusan volt várható. Németország tudta, hogy a zsidóság egy német faji alapon álló államba nem illeszthető bele, s tisztában volt ezzel a zsidóság is. Az egyetlen emberséges megoldás a zsidók kivándorlása lett volna, a Nemzetek Szövetsége azonban többek között ennek a megoldására sem tett kísérletet.¹⁸ Mikor aztán a háború megkezdődött, a tengelyhatalmak és szövetségesei ott álltak egy tekintélyes tömegű és nyilvánvalóan az ellenséggel tartó, annak győzelmét munkáló belső ellenséggel, amelynek elsőrendű egzisztenciális érdeke fűződött ahhoz, hogy az új rendszer ne erősödjék meg egy katonai győzelemmel, és amely ennél fogva a háború szempontjából feltétlenül és vitathatatlanul megbízhatatlan elemet jelentett.

Mi sem természetesebb annál, mint hogy a zsidóság Németország és szövetségesei ellen, vagyis az ellenfél érdekében dolgozott nem csak Németország és a vele szövetséges államok határain kívül, hanem azok határain belül is. És tárgyilagosan meg kell állapítani, hogy a maga szempontjából, erre minden oka megvolt. Sőt azt is meg kell állapítani, hogy a tengelyhatalmak legyőzése érdekében valóban komoly szolgálatokat tett és a szó szoros értelmében hadviselő volt.

Ugyanolyan tárgyilagosan meg kell azonban azt is állapítani, hogy ha egy állam polgáraiak egy kis töredéke annak elbuktatásán dolgozik, aminek érdekében az állam többi polgára életét, véréit, munkáját, nélkülözéseit, szenvedéseit áldozza, akkor ezt közkeletű szóval a világon mindenütt hazaárulásnak hívják és eszerint büntetik, különösen háború esetén, amikor ennek büntetése halál. És azt is meg kell tárgyilagosan állapítani, hogy ha ilyen ellen joga van az összes országoknak védekezni, akkor joga volt ehhez a tengelyhatalmaknak is, mert ha egy ország háborút visel, azt meg is akarja nyerni. Soha még az emberiség története folyamán olyan furcsa állam nem volt, amely eltúrte volna, hogy ha egyszer háborúban van, legyenek olyan polgárai, akik a háború elbuktatásán dolgoznak. Az ilyen

tevékenységgel szemben mindenütt és minden időben a legnagyobb felháborodással és a legbrutálisabban jártak el. Ehhez nem kell egy államnak diktatúrának vagy „nácinak” vagy – németnek lennie.

Mindezen túlmenően is, Németországnak és szövetségeseinek minden jó oka megvolt Oroszország és a bolsevizmus ellen harcolni, sőt minden oka és indoka megvolt a versaillesi statusquo revideálására is, elvégre nemcsak az angolszász hatalmaknak, vagy a zsidóságnak van joga ahhoz, hogy a saját szempontjai és érdekei szerint gondolkodhassék és cselekedhessék. Hogy ennek a háborúnak érdekében a tengelyhatalmak és szövetségesei a saját határaikon belül operáló ellenséges tevékenységgel szemben nemcsak indokoltan, hanem jogosan is védekeztek, ezt, ha képes lenne tárgyilagos lenni, még a zsidóságnak is meg kellene állapítania. Különösen mióta nyilvánosan beismerte a háború idején kollektíve tanúsított állampolgári hűtlenség bűntettét.¹⁹

A száraz tényállás az, hogy az egyes államok és a háborúba az ellenség javára beavatkozó saját zsidóságuk között szabályszerű háború volt. S ha a zsidóknak joguk volt kémkedni, híreket közvetíteni, szabotázs-cselekményeket végrehajtani, anyagpusztító tevékenységet folytatni, valutarombolást végezni, defetista propagandahíreket terjesztetni,²⁰ fegyveres akciókat kezdeményezni, és az ellenség győzelméért, tehát az ország pusztulásáért imádkozni, akkor az államnak joga volt ez ellen védekezni. Hogy aztán ez a védekezés kollektíve történt a kollektíve megbízhatatlan zsidósággal szemben, ez már a háborúban legfeljebb csak érzelmileg részt vevő zsidók, meg az asszonyok és gyermekek számára éppolyan megrendítő tragédia, mint amilyen a katonákkal együtt lebombázott német, olasz, magyar, román, vagy japán asszonyok és gyermekek tragédiája.

Ahhoz, hogy a zsidóság helyzete a legtragikusabbak egyike volt azoknak, amiket a történelem produkált, és hogy a zsidó magatartásnak zsidó szempontból van kielégítő magyarázata, természetesen szó sem férhet. A történeteknek azonban nemcsak a zsidó szempontja van. A tragédia a generáció tragédiája, amely a hazug és fonák helyzetet egyszerűen örökölte egy kortól, amely az előállt változással nem számolhatott és egy bukott világnézettől, amely örökösnek hitte magát, és a körülmény tragédiája, hogy a faj és a vallás szinte szétválaszthatatlan összeszövődöttsége két hosszú évezreden át megakadályozta abban, hogy ugyanolyan nyomtalanul feloldódhassék a keresztény

Európa-képletben, mint Európa összes többi lakója, és ugyanúgy felszívódhassék a különböző konkrét nemzetekben, amelyek keretébe belekerült, mint más kisebbségek. A tragédia lényege a hirtelen kiélesedett összeférhetetlenségi állapot volt, amit hatvan zsidó nemzedék nemcsak fenntartott, hanem programatikusan munkált. És most a kötelező állampolgári lojalitás és hűség, meg a nemzeti sorsközösség vállalásának erkölcsi kötelme került benne kiegyenlíthetetlen ellentétbe saját faji érdekeivel. A zsidóságnak választania kellett a fenyegető magatartású nemzet és állam között, amelyben élt, s amelyben elmulasztott minden vonatkozásban beleszívódni, és a faj között, amelyhez nemcsak tények, hanem szándékok szerint is tartozott és amely hű volt hozzá évezredek át. Hogy melyik lett volna a zsidóság szempontjából a helyesebb választás ezen a végzetesen előrehaladott stádiumában, azt a szorongatott zsidó generáció maga sem tudta egyöntetűen eldönteni, mert valóban volt egy része, amely őszintén és igazán, a mostohaság ellenére is, és az elutasítás ellenére is, a nemzet mellett döntött, legalábbis akart dönteni, azonban már késő volt. A zsidó többség magatartása által kiváltott nemzeti bizalmatlanság nem hitt nekik, és türelmetlenül visszalökte őket. A zsidó katasztrófában ezeké volt a tragédia, s a reakció idején ezeké volt a legerősebb reakció, hiszen ezek mindenfelől még hálátlannak is érezték a nemzetet, amelynek sok esetben valóban hoztak áldozatot, amely iránt valóban tanúsítottak hűséget, és amelyet a maguk módján valóban szerettek.

A túlnyomó többség számára azonban a probléma nem érzelmi, hanem anyagi vonatkozású probléma volt. A fordulatba belenyugodni, a nemzeti akaratnak egedelmeskedni annak a vezetés szerepének a feladását jelentette volna, amit az egyes közép-európai államok zsidósága az utóbbi fél évszázad folyamán kétségteleenlül vitt, mert a német példa nyomán mindenfelé ébredő nemzeti és népi öntudat tervszerűen kezdte meg az aggasztó túlnyomóságú zsidó gazdagság és hatalom visszaszorítását a zsidóság számarányának keretei közé. A zsidóság zöme tehát a másodikat választotta, a küzdelmet hatalmi és vagyoni pozíciója megtartásáért a vendéglátó nemzet akarata ellenére egy háború folyamán. Ezzel nemcsak kizárta magát abból a közösségből, amelyben gyakorlatilag élt, hanem egyszerűen háborús ellenfélle is vált, és ennek a ténynek következményeit viselnie kellett. Az Egyesült Államok kormányja a japánok ellen vívott háború idején 400 000 amerikai születésű amerikai állampolgárt összefogdo-

19 A második világháborút lezáró párizsi békeszerződések külön rendelkezéseket tartalmaznak a zsidók személyét és vagyonát illetően, s ezzel a zsidókat egyszerűen kivették a legyőzött államok szuverenitása alól. A legyőzött államok polgárai egyébként jogilag „ex-enemy” személyekként szerepeltek a megszálló hatóságok előtt, a német, magyar stb. állampolgárságú zsidók azonban „allied personok” voltak, különböző olyan jogosítványokkal, amik az ex-enemy-knek nem voltak meg. A zsidók „szövetséges személyekké” nyilvánítása háborús tevékenységük alapján történt, s a legyőzöttek szempontjából ez a hazaárulás nemzetközi elismerése volt. Hogy mi lesz ennek a kihatása a jövőben, ma még nem lehet megmondani. A dologra mindenesetre nincs precedens Európa történetében. A háborúvesztés súlyos erkölcsi, jogi és anyagi következményeit viselő népek közvéleménye majd a szuverenitás visszaszerzése után aligha fogja elismerni a zsidókat állampolgároknak, s a zsidókérdés ezzel új krízishez fog jutni Európában.

20 A háború utáni triumfáló „győztes” sajtóban a zsidóság ezeket mind nyilvánosan beismerte.

sott és deportált, mert azok a japán fajhoz tartoztak. S az Egyesült Államok vezetője nem Hitler Adolf volt.

A kémek, az árulók és az ellenség egyéb kollaboránsai, szóval az ún. ötödik hadoszlop fogalmába tartozók elleni küzdelem a nemzeti önvédelem egyik területe s ennek tényében és formáiban egyetlen országban sincs esze ágában sem senkinek jogtalanságot, embertelenséget és bűncselekményt látni, még akkor sem, ha a kollektív elbánás során keletkeznek egyéni tragédiák. Ugyancsak ismeretes és természetesnek tartott tény a megbízhatatlan és defetista elemek izolálása, tevékenységük kikapcsolása, mint preventív intézkedés a világ m i n d e n hadviselő államában. A külföldiek, a politikailag gyanús, vagy katonai szempontból megbízhatatlan elemek összegyűjtése, együtttartása a könnyebb megfigyelés és ellenőrzés érdekében, szóval internálása a háború idejére, Angliában, vagy Franciaországban éppúgy ismert és alkalmazott intézkedés volt, mint az Egyesült Államokban, Ausztráliában, vagy akárhol másutt. S ez volt az alapja az ellenséges érületű zsidóság koncentrálásának is a tengelyhatalmak szövetségi rendszerébe tartozó államokban, a háború idejére.

Más államokban azonban az internálás alá vont kategóriák létszáma megközelítően sem volt akkora, mint a tengelyállamokban lévő zsidóság százezres tömegei, amelyeknek rendészeti kezelése, elhelyezése és ellátása óriási terhet jelentett, különösen, amikor már az ellenséges bombatámadások következtében lepusztult lakás, élelmiszer és egyéb anyagok hiánya katasztrofálisan kezdett jelentkezni. Az ezekből a nehézségekből folyó hátrányokat, amelyeket kivétel nélkül m i n d e n k i n e k viselni kellett, természetesen elsősorban kellett viselniük a koncentráltaknak, mint a nehézségeket előidéző ellenséghez tartozóknak, akiknek ellátása a harcoló és dolgozó nemzet amúgy is szűkös fejadagjainak rovására történt. Ez a tény, még az ellenséggel együttértő zsidósággal szembeni felháborodás nélkül is, önmagában is elég lett volna ahhoz, hogy a koncentrációs táborok lakói ne legyenek népszerűek. A növekvő háborús terhek és nélkülözés miatti kollektív ingerültség és a növekvő háborús szenvedély és általános elvadulás atmoszférájában a külön terhet jelentő internált zsidósággal való bánásmód türelmetlensége egyre inkább embertelenséggé torzult Németországban, s ennek a háborús pszichózis kivül egy különleges oka is volt.

A fokozódó anyag- és főleg élelmiszerhiány, amely kivétel nélkül mindenre kihatott, még a harcoló katonákra is, természetesen sújtotta legnagyobb mértékben a koncentrációs táborok ellenségként kezelt lakóit, asszonyokat, gyermekeket, akik a rideg és katonás fegyelem miatt is szenvedtek, még akkor is, ha ez a fegyelem különben nem volt igazságtalan és rossz-

indulatú. Az egyre romló táplálkozás, különösen a gyermekek számára éhezést jelentett, s az emberi nyomorúság látványa és a táborok fegyelmelésének riasztó kötelességei az emberibb érzésű elemeket elriasztotta az ilyen táborszolgálatról. Erre, a növekvő emberhiány miatt egyébként is a leghasznavehetetlenebb embereket osztották be. A humánus érzésű elemek elmenekülése ettől a népszerűtlen szolgálattól egy végzetes kontraszelekciót hozott létre, amelynek eredményeként a koncentrációs táborok szolgálata, vezetése, ellátása és fegyelmelése hovatovább másodosztályú emberek, alantas ösztönű kegyetlenkedők és nem kis mértékben, z s i d ó k kezébe került. A folyton súlyosodó emberhiány következtében, a táborok rendőrségeit és egyéb funkcionáriusait a táborlakókból kiválogatott zsidókból egészítették ki, s ezek a Jupo-k (Jupo = Juden-Polizei) nemegyszer kegyetlenebbek voltak tulajdon fajtestvéreikhez, mint a németek maguk.²¹ A táborok adminisztrációjának zsidókkal való felhígításával egyszerre felütötte a fejét az élelmiszerekkel és egyéb ellátmánnyal azelőtt ismeretlen üzérkedés, a kiutalt anyagoknak a kinti lakosság körében való árusítása, csereberéje, baráti klikkek kedvezményezése, s mindez persze az amúgy is gyengén ellátott táborlakók adagjainak rovására. A felháborodás, a zendülések, a leleplezési akciók aztán kegyetlen megtorlásokat vontak maguk után főleg a tulajdon sorstársaikat nyomorgatók részéről. Adjunk mindehhez hozzá egy csomó szovjet fronton elvadult és orosz-zsidó politrukok és partizánok kegyetlenkedéseitől megvadult, bosszúért lihegő katonát, valamint azt, hogy a háborúval teljesen elfoglalt kormányhatóságokat nem nagyon érdekelte ezeknek a táboroknak belső élete, s előttünk áll a „náci-bestialitás” egész története, annak minden elképzelhető borzalmaival együtt.

S ha mindezt kiegészítjük a „sárga folt” elrendelésével, a „ghetto” elnevezéssel és a szándékos és ostoba és főlősleges megalázás többi hivatalos intézkedéseivel, meg a hazudozók rémmeséivel, előttünk áll a csaknem teljes kép egy csomó kölcsönösen elkövetett hiba és egy még nagyobb csomó automatikus háborús fejlemény által egyetlen egységbe foglalva. Ez a kép, amely semmivel sem tragikusabb, mint az európai katasztrófa többi tragédiájának képe, az ún. zsidó-tragédia, amely sokkal színtelenebb a valóságban, mint a propaganda prizmájában, s amely azért lett nagyobb, mint a többi hasonló borzalom, amit a háború, meg a háború utáni megtorlás produkált, mert ártetusálták, felnagyították, szégyenét emberekre és intézményekre, meg a háború helyett nemzetekre hárították át anyagi előnyök²² meg a bosszú érdekében és így terjesztették szét a jóhiszeműség fellázítására az egész világon.

21 Elképesztő esetek találhatók az amerikai katonai bíróságok által lefolytatott bűnvádi eljárások anyagában, amelyek közül nem egynek erős sajtóvisszhangja is volt Németországban.

22 Nemzeti szerencsétlenségével és mártírjaival soha még nép a történelem folyamán olyan grandiózus üzletet nem csinált, mint a közép- és kelet-európai zsidóság a második világháború után.

sott és deportált, mert azok a japán fajhoz tartoztak. S az Egyesült Államok vezetője nem Hitler Adolf volt.

A kémek, az árulók és az ellenség egyéb kollaboránsai, szóval az ún. ötödik hadoszlop fogalmába tartozók elleni küzdelem a nemzeti önvédelem egyik területe s ennek tényében és formáiban egyetlen országban sincs esze ágában sem senkinek jogtalanságot, embertelenséget és bűncselekményt látni, még akkor sem, ha a kollektív elbánás során keletkeznek egyéni tragédiák. Ugyancsak ismeretes és természetesnek tartott tény a megbízhatatlan és defetista elemek izolálása, tevékenységük kikapcsolása, mint preventív intézkedés a világ m i n d e n hadviselő államában. A külföldiek, a politikailag gyanús, vagy katonai szempontból megbízhatatlan elemek összegyűjtése, együtttartása a könnyebb megfigyelés és ellenőrzés érdekében, szóval internálása a háború idejére, Angliában, vagy Franciaországban éppúgy ismert és alkalmazott intézkedés volt, mint az Egyesült Államokban, Ausztráliában, vagy akárhol másutt. S ez volt az alapja az ellenséges érületű zsidóság koncentrálásának is a tengelyhatalmak szövetségi rendszerébe tartozó államokban, a háború idejére.

Más államokban azonban az internálás alá vont kategóriák létszáma megközelítően sem volt akkora, mint a tengelyállamokban lévő zsidóság százezres tömegei, amelyeknek rendészeti kezelése, elhelyezése és ellátása óriási terhet jelentett, különösen, amikor már az ellenséges bombatámadások következtében lepusztult lakás, élelmiszer és egyéb anyagok hiánya katasztrofálisan kezdett jelentkezni. Az ezekből a nehézségekből folyó hátrányokat, amelyeket kivétel nélkül m i n d e n k i n e k viselnie kellett, természetesen elsősorban kellett viselniük a koncentráltaknak, mint a nehézségeket előidéző ellenséghez tartozóknak, akiknek ellátása a harcoló és dolgozó nemzet amúgy is szűkös fejadagjainak rovására történt. Ez a tény, még az ellenséggel együttértő zsidósággal szembeni felháborodás nélkül is, önmagában is elég lett volna ahhoz, hogy a koncentrációs táborok lakói ne legyenek népszerűek. A növekvő háborús terhek és nélkülözés miatti kollektív ingerültség és a növekvő háborús szenvedély és általános elvadulás atmoszférájában a külön terhet jelentő internált zsidósággal való bánásmód türelmetlensége egyre inkább embertelenséggé torzult Németországban, s ennek a háborús pszichóziszon kívül egy különleges oka is volt.

A fokozódó anyag- és főleg élelmiszerhiány, amely kivétel nélkül mindenre kihatott, még a harcoló katonákra is, természetesen sújtotta legnagyobb mértékben a koncentrációs táborok ellenségként kezelt lakóit, asszonyokat, gyermekeket, akik a rideg és katonás fegyelem miatt is szenvedtek, még akkor is, ha ez a fegyelem különben nem volt igazságtalan és rossz-

indulatú. Az egyre romló táplálkozás, különösen a gyermekek számára éhezést jelentett, s az emberi nyomorúság látványa és a táborok fegyelmezésének riasztó kötelességei az emberibb érzésű elemeket elriasztotta az ilyen táborszolgálattól. Erre, a növekvő emberhiány miatt egyébként is a leghasznavehetetlenebb embereket osztották be. A humánus érzésű elemek elmenekülése ettől a népszerűtlen szolgálattól egy végzetes kontraszelekciót hozott létre, amelynek eredményeként a koncentrációs táborok szolgálata, vezetése, ellátása és fegyelmezése hovatovább másodosztályú emberek, alantas ösztönű kegyetlenkedők és nem kis mértékben, z s i d ó k kezébe került. A folyton súlyosodó emberhiány következtében, a táborok rendőrségeit és egyéb funkcionáriusait a táborlakókból kiválogatott zsidókból egészítették ki, s ezek a Jupo-k (Jupo = Juden-Polizei) nemegyszer kegyetlenebbek voltak tulajdon fajtestvéreikhez, mint a németek maguk.²¹ A táborok adminisztrációjának zsidókkal való felhígításával egyszerre felütötte a fejét az élelmiszerekkel és egyéb ellátmánnyal azelőtt ismeretlen üzérkedés, a kiutalt anyagoknak a kinti lakosság körében való árusítása, csereberéje, baráti klikkek kedvezményezése, s mindez persze az amúgy is gyengén ellátott táborlakók adagjainak rovására. A felháborodás, a zendülések, a leleplezési akciók aztán kegyetlen megtorlásokat vontak maguk után főleg a tulajdon sorstársaikat nyomorgatók részéről. Adjunk mindehhez hozzá egy csomó szovjet fronton elvadult és orosz-zsidó politrukok és partizánok kegyetlenkedéseitől megvadult, bosszúért lihegő katonát, valamint azt, hogy a háborúval teljesen elfoglalt kormányhatóságokat nem nagyon érdekelte ezeknek a táboroknak belső élete, s előttünk áll a „náci-bestialitás” egész története, annak minden elképzelhető borzalmaival együtt.

S ha mindezt kiegészítjük a „sárga folt” elrendelésével, a „ghetto” elnevezéssel és a szándékos és ostoba és fölösleges megalázás többi hivatalos intézkedéseivel, meg a hazudozók rémmeséivel, előttünk áll a csaknem teljes kép egy csomó kölcsönösen elkövetett hiba és egy még nagyobb csomó automatikus háborús fejlemény által egyetlen egységbe foglalva. Ez a kép, amely semmivel sem tragikusabb, mint az európai katasztrófa többi tragédiájának képe, az ún. zsidó-tragédia, amely sokkal színtelenebb a valóságban, mint a propaganda prizmájában, s amely azért lett nagyobb, mint a többi hasonló borzalom, amit a háború, meg a háború utáni megtorlás produkált, mert ártetüsátták, felnagyították, szégyenét emberekre és intézményekre, meg a háború helyett nemzetekre hártották át anyagi előnyök²² meg a bosszú érdekében és így terjesztették szét a jóhiszeműség fellázítására az egész világon.

21 Elképesztő esetek találhatók az amerikai katonai bíróságok által lefolytatott bűnvádi eljárások anyagában, amelyek közül nem egynek erős sajtóvisszhangja is volt Németországban.

22 Nemzeti szerencsétlenségével és mártírjaival soha még nép a történelem folyamán olyan grandiózus üzenetet nem csinált, mint a közép- és kelet-európai zsidóság a második világháború után.

AZ ÚGYNEVEZETT HÁBORÚS BŰNÖSSÉG

A háború lezáródása után a győztesek – mint „megtámadott” sértettek¹ – kimondtak egy jogelvet, s aztán ennek a jogelvnek az alapján ugyanezek a győztesek – mint önbíráskodó sértettek – bizonyos perrendszerű külsőségek között felakasztottak, agyonlőttek, bebörtönöztek és vagyonuktól és emberi joguktól megfosztották az ellenfélnek egy csomó államférfiát, hivatalnokát, katonáját s egyéb polgárát. Ez a jognyelv új nemzetközi fogalom: a büntetőjogi értelemben vett személyes háborús felelősség, az ún. „háborús bűnösség” fogalma, amely örök példája fog maradni az emberi szellem dekadenciájának, amely ijesztő süllyedése során nem képes többé különbséget tenni a bosszúállás és az igazságszolgáltatás fogalmai között.

A dologban – a justizmordok óriási számán felül – az a félelmetes, hogy a levert és fegyvertelen ellenfél egyenes és őszinte és brutális lemészárlása helyett – amelynek vonatkozásait férfiasan vállalni kellett volna, ha már azt a győztesek összeegyeztethetőnek tartották kereszténységükkel, emberségükkel és kultúrájukkal – megkísérelték azt, éppúgy, mint a háborújukat magát, az „igazságszolgáltatás” leplével burkolni az emberiség igazságérzete elől.

Az emberiség megrendítő szellemi és erkölcsi süllyedésének szomorú és ijesztő jele ez a tünet, amely hatalmi szóval akar logikai és erkölcsi igazolást adni egy tettnek, aminek sem logikai, sem erkölcsi igazolása nincs, hiszen ezzel nemcsak emberi vérről szennyezték be az igazságszolgáltatás tiszta eszméjét, hanem az állati lét fölé emelkedett emberi szellem egyik legnagyobb kincsét, egy évezredek át tartó fáradságos szellemi fejlődés legvigasztalóbb eredményét, a jog és igazság fogalmát és annak kötelező tiszteletét rongálták meg végzetesen, amikor megingatták a bele vetett hitet s az Isten felé törekvő embert az ősember tompultságától elsősorban megkülönböztető lényegét.

A „demokrácia” és az „emberi jogok” nevében elkövetett bosszú és önbíráskodás, aminek uralkodása

ellen az emberi szellem nemesebbik fele évezredek át küzdött, ezzel visszatért az emberi élet elfogadott szabályozó tevékenységének világába, s ennek hatása megsemmisítő, mert ez precedensként fog szolgálni ezután, márpedig ez még jóhiszeműség esetén is elrémítő, hát még a rosszhiszemű hatalombirtokosok esetében. A résen, amit ez a meghirdetett elv tört az emberi aljasság ösztöneinek legfontosabb gátján, máris borzalmas sugárban omlott ki az embervér az egyes közép-európai államok politikai bosszúállásától fűtött világában, ahol bíróilag fosztanak meg emberi jogoktól milliókat az „emberi jogok” védelmére való cinikus hivatkozással.

1.

A kánonjogban oly klasszikus formába öntött természetjog alapján az embert emberi jogánál fogva bizonyos jogosítványok illetik meg, amelyek közül az élethez, a szabadsághoz, a munkához, a becsület védelméhez való jogok nem bizonyítható, hanem evidens jogok éppúgy, mint a tett jóhiszeműségének védelméhez való jog is az. Egy tettet, amit valaki a büntetlenség biztos tudatában, tehát jóhiszeműen követ el, egyetlen ép judiciumú ember sem nyilvánít bűncselekménynak. Ebből folyik a világ minden büntetőgyakorlatának az a tétele, hogy olyan cselekmény, ami az elkövetés idején nem volt törvényesen büntetendő cselekménynak nyilvánítva, nem büntethető. A „háborús bűnösségről” szóló úgynevezett törvény – még ha érvényesen és kötelező erővel keletkezett volna is ilyen – a háború után keletkezett nemzetközi viszonylatban éppúgy, mint az egyes nemzetek judikatúrájában.² De ettől teljesen függetlenül is, valakit azért büntetni, mert államának hű polgára volt, mert állama által kiszabott jogrendszerhez alkalmazkodott, mert állama érdekében cselekedett, abszurdum.

1 Hogy mennyiben voltak megtámadottak, azt Amerika esetében láthatta az olvasó.

2 A személyes háborús bűnösség és büntetőjogi értelemben vett felelősségrevonás szándéka az angoloknál már 1940-ben elhatározott dolog volt, de csak arra az esetre, ha ők nyerik meg a háborút, s ezért óvakodtak azt a győzelem előtt deklarálni. W. Churchill 1941 májusában az Angliába repült Hess Rudolfal kapcsolatban ezeket írja a külügyminiszternek: „Egészben véve a legalkalmasabb lesz őt mint hadifoglyot kezelni a hadügyminisztérium és nem a belügyminisztérium hatáskörében, azonban úgy, mit aki ellen súlyos politikai vádemelés várható. Ez az ember, mint a többi náci vezetők, elsőrendű háborús bűnös és őt és társait valószínűleg törvényen kívülre fogjuk deklarálni a háború befejezése után” (Churchill: The Grand Alliance, 45. lap).

A tényállás az, hogy Németország háborút indított egy ország ellen, amelyen követelnivalója volt a saját hatalmi érdeke szerint. Anglia pontosan ugyanezt csinálta, háborút indított Németország ellen, saját hatalmi érdekének védelmére. Churchill idézett levelében az a megrázó, hogy a német birodalom vezetőit ezért háborús bűnösöknek tartja, de Nagy-Britannia vezetőit, akik a konfliktust világháborúvá növelték, nem tartja azoknak, sőt jogosultaknak tartja a bíráskodásra.

Az az indoklás, hogy az emberi jogok megsértését minden emberi lénynek tételes törvények nélkül is, emberi mivoltánál fogva „éreznie” kell, és ilyesmitől tartózkodnia kell még akkor is, ha államának törvényei ilyet eltérnek, vagy éppen előírják, egyrészt tartathatatlan, másrészt anyagi jogrendű ítélet alapjául nem szolgálhat. Tarthatatlan azért, mert az emberi jogok megsértését „érezni” legtöbb esetben egyszerűen nem lehet, azt legfeljebb csak megítélni lehet. A bíró, a rendőr, a hóhér, vagy katona hivatásánál fogva „sért” emberi jogokat, s egy tételes normarendszer szerint ítéli meg, hogy ehhez a jogsértéshez van-e joga vagy nincs. Egy rablógyilkos megfosztása a szabadsághoz való jogától egyszerű és könnyen megítélhető tett az emberi jogok megsértésének szempontjából, de ki tudja ezt „érezni” egy forradalmat előkészítő szervezet tagjaival, vagy egy háborút szabotáló kategóriával szemben? Honnan érezze meg egy tábornok, vagy egy közlegény egy ellenséges ország polgári lakosságát illetően, hogy ki veszélyes, ki ártatlan? Ki biztosít egy hadsereg főparancsnokot egy totális háborúban és egy olyan térben, ahol százezerszámra működnek polgári ruhás, békés embereket színlelő partizán férfiak, asszonyok, sőt gyermekek, arról, hogy azok, akiket az élethez, vagy a szabadsághoz, vagy a munkához való jogától megfoszt, ezen jogok birtokában nem követnek-e el merényletet, nem szállítanak-e ezek életét érő katonai adatot, vagy nem rontják-e szándékosan azt az árut, aminek minőségétől esetleg tízezrek biztonsága függ? A modern háború totális és ha ennek a totalitásnak következtében volt és lehetett francia „maquis”, volt és lehetett orosz „partizán”, volt és lehetett angol megrohanása olyan szövetségesnek, aki nem bírt tovább harcolni és volt és lehetett amerikai atombomba, akkor sem francia, sem orosz, sem angol, sem amerikai bíró nem ülhet le nemzete nevében ítélkezni a totális hadvezetés excesszusai miatt az „emberiség” nevében.

Vajon mit „éreztek” az angolok, mikor Mars-el-Kebirnél megrohanták összeroppant francia szövetségeseiket, vagy mit „érezett” Winston Churchill, mikor elrendelte, hogy angol csapatok görög férfiakra lőjenek, és mit „érezett” Scobie tábornok, mikor ezt a rendeletet végrehajtotta, és egy szövetséges állam polgárainak vérért kiontott egy másik csoport polgár érdekében, meg a földközi-tengeri angol érdekek biztonsága ér-

dekében? Mit „érezett” az amerikai kormány, mikor elrendelte az atombomba ledobását a fegyverszünetet kérő japánokra?

De még ha valóban „érezhető” volna is, hogy egy, a saját állam jogrendszere által megkívánt, vagy megengedett ténykedés, a saját állam érdekét szolgáló magatartás, vagy állapot mások „emberi jogainak megsértését” jelenti, mint ahogy ez a történelemben mindig azt jelentette, vajon szembefordulhat-e hát a számára előírt normával?

Az „emberi jogok” nem tételes jog, hanem jogelv, s az állam nem emberi jogot, hanem állampolgári jogot ismert, bár ez utóbbi rendszerint magába foglalja az emberi jogokat. Ha azonban nem, az emberi jogok elvével ellentétes állami normarendszer is teljes érvényű a polgárra nézve, aki az autokrata állammal szemben egyszerűen tehetetlen. A szovjet jogrendszer emberi jogokat nem ismert, de azért az emberi jogok alapján álló világ az emberi jogokkal szembeni kötelesség szerint mindeddig nem sietett az orosz polgár segítségére, hanem ellenkezőleg cselekedett. Sőt a nemzetközi bíróságban, amely az emberi jogok alapján ítél, az emberi jogokat el nem ismerő Szovjet delegáltja is helyet foglalt, és a Szovjet vezetőit nem állították bíróság elé az emberi jogok folyamatos megsértése miatt. Márpedig egy törvény érvényességének legelső kritériuma, hogy az mindenkire egyformán vonatkozzék, tehát a revali 1817 ember, meg a katyni 11 000 lengyel tiszt bestiális lemészárlóra is, meg a 150 000 balti, másfélmillió lengyel és 800 000 magyar elhurcolóra is, meg a németeket, magyarokat tömegesen lemészárló csehekre is, meg a magyarországi „felszabadító” kínzásokat és tömegmészárlásokat elrendelő és elkövető zsidókra, románokra és oroszokra is, sőt még az oráni kikötőben 1700 mit sem sejtő francia matrózt álmában a tenger fenekére küldő³ Churchillra is. Ha egy törvény nem hajtható végre A-val szemben, nem szabad alkalmazni B-vel szemben sem, s úgy hisszük, ehhez vita nem férhet.

Az egyént nem az emberiség védi, hanem az állam, aminek polgára, tehát kötelességeit, szabadságait is elsősorban az szabja ki és jogi normarendszert is az ír elő számára. Amíg meg nem alakult egy szuverén és a többi államok felett álló Világállam, amely mindenkire érvényes és konkrétan alkalmazható törvényeket hoz, addig nem lehet olyan nemzetet kívüli

3 A francia összeomlás után Anglia azonnal szembefordul a németek által irgalomból meghagyott Vichy-Franciaországgal, amelyet különböző katonai akciókon kívül blokád alá is fogott. A blokád főleg az afrikai francia gyarmatokról Franciaországba irányuló élelmiszer-szállítást tette lehetetlenné, amennyiben a francia kereskedelmi hajókat vagy elfogták, vagy elsüllyesztették. A francia kormány több jegyzékben hiába hivatkozott arra, hogy Franciaországban éhínség van, hiába próbált az angol kormányra Rooseveltten keresztül is hatni, a legyőzött és semleges francia nép elleni angol blokád-háború folyt tovább. Végül nem maradt más hátra, mint megkísérelni az élelmiszer-szállítmányokat convoyjal kísértetni, s e végből a vichy-i kormány a fegyverszüneti bizottság engedélye alapján, a különböző afrikai francia kikötőkben veszteglő francia flottaegységeket akarta hazai kikötőkbe rendelni. Ezt tette az oráni kikötőben horgonyzó Strassbourg-egységgel is, amelynek vezérhajója, a Dunquerque azonban olyan sérült állapotban volt, hogy szárazdokk javításra lett volna szüksége, a Vichy-i Franciaországnak azonban csak egyetlen szárazdokkja maradt: Toulon.

Ennek az intézkedésnek a hírére Winston Churchill elrendelte, hogy az oráni kikötő körül ólálkodó angol flotta éjszaka nyomuljon oda be, és süllyessze el a Strassbourg-flottát. Az angol egység parancsnoka, Sommerville admirális táviratban tiltakozott a közönséges tömeggyilkosságot jelentő kívánság ellen, s azt csak Churchill megismételt erőteljes rendeletére hajtotta végre. A flotta-egységen fegyvertelen szolgálatot teljesítő 1700 francia tengerész éjszaka, álmukban küldték az angolok a tenger fenekére.

tényező, amely bizonyos nemzetközi felfogás nevében – vagy éppen nemzetközi propaganda hatása alatt – a pozitív államjog előírásaival ellentétes olyan anyagi jogerejű ítéleteket hozhasson, amelyek a konkrét állami normarendszerek valamelyikének hatálya alatt álló magánszemélyeket kötelezzék. A nemzetközi jog egyelőre csak államokat kötelez, nem egyes állampolgárokat.

S ez nem is lehet másként. Egy ember egy időben két különböző jogi normarendszerhez nem igazodhatik, különösen, ha a két normarendszer ellentétben van egymással. Ha a természetjog, vagy nemzetközi jog egy emberre, aki szuverén állam polgára, mást ír elő, mint amit az állam előír, nem vitás, hogy az a polgár állama normarendszeréhez köteles igazodni. Ha egy nemzeten kívüli jogi felfogás azt mondja, hogy a háború bűntett, az Egyesült Államok Kongresszusa viszont azt, hogy az amerikai állampolgároknak harcolniuk kell egy bizonyos ország ellen és bombákat kell ledobálniuk olyan ország asszonyaira és gyermekeire, amely ország az Egyesült Államokkal de facto háborúban nincs, s amelynek hadereje puskalövést sem tett amerikai katonákra, akkor az Egyesült Államok polgárának ezt – bármilyen galád tett is ez önmagában⁴ – meg kell tennie, s ezért védekezés közben, vagy felháborodásból esetleg megölhetik, de bírói eljárással, mint bűnöst, jogosan el nem ítélik. S hogy ez mennyire így van, és hogy ezt mennyire tisztán látják a háborús bűnösségről szóló „törvény” megalkotói is, mutatja az, hogy mint háborús bűnöst halálra ítélték a német parasztot, aki falujának elpusztítása, házának lebombázása, feleségének darabokra szaggatása, kilógó beleivel utolsó perceit vonagló gyermekének jajgatása miatt félőrülten agyonverte a kényszerleszállást végző „fegyvertelen” amerikai pilótát, s tették ezt abból a tényből kiindulva, hogy az saját államának rendelkezése szerint köteleességét teljesítette.

A nemzetközi bírói ítéleteken kívül is, a nemzetközi felfogásra és az emberi jogok tiszteletének kötelezettségére való utalással hozott intézkedések alapján éveken keresztül milliók szenvedtek üldöztetést, katasztrofális egzisztenciális és erkölcsi hátrányokat, mert ezeknek államuk jogrendszere iránti kötelezettségét egyszerűen nem vették figyelembe, s ezzel az emberek millióit a jóhiszeműséggel való védekezés alapjától minden további nélkül megfosztották. Hontalanná vált menekült katonatiszteket éveken keresztül nem engedték bevándorolni a szövetséges államok, elsősorban az Egyesült Államok területére, mert azok honvédelmi kötelezettségüket és nemzetük iránti hűségüket nem szegték meg, feljebbvalóik parancsának nem szegültek ellen, szóval nem váltak lázadókká az ellenség kedvéért, hanem hivatásuk szerint védtek hazájukat és népüket a bolseviz-

mus ellen. A magyar csendőrség tagjaitól az International Refugee Organization még a kivándorlási eligibilitást is megtagadta, mert azok teljesítették államuk, felettesük és munkaadójuk legkorrektebb alkotmányossággal hozott rendeleteit a háború szempontjából megbízhatatlan elemek összegyűjtésére és internálására. A legyőzött államok törvénytisztelő, kötelességteljesítő, hűséges, harcos, konstruktív, bátor, szóval tisztességes menekült polgárait tervszerűen, minden támogatás nélkül hagyták éhezni, pusztulni gyermekeikkel együtt, s győztesek összes szervei, az UNRA, az IRO, a DP-Commissionok, a C.I.C.-k az M.P.-k az I.N.S.-ek bűnözőknek kijáró gyanakvással és barátságtalansággal kezelték őket, mert a győztes nemzetek furcsa etikája ezen államok polgárai közül csak az árulókat, katonaszökevényeket, zsidókat, kémeket, szabotőröket, a tulajdon nemzetükkel, s annak antibolsevista küzdelmével szembeni „ellenállási mozgalom” tagjait és hasonló kategóriákat tekintette megbízható és derék elemeknek és a priori menteseknek a „háborús bűnösség” vádjától.

Ennek az elképesztő gyakorlatnak romboló hatása majd a jövőben fog katasztrofálisan megmutatkozni. A jogtisztelet bírói hiányának meghökkentő elménye következtében milliók veszítették el az emberiség legszentebb eszményeibe vetett hitet, hiszen a nürnbergi és egyéb bírói pulpitusok hirdették, hogy a jog nem abszolút és a gyűlöletnek is megálljt parancsoló érvény, hanem a hatalom által formálható ürügy s az ember sorsát nem jog és törvény és igazság szabályozza, hanem a hatalom, tehát az ember nem szabad, hanem rabszolga, mert élete nem normákhoz igazodik, hanem a gazdáit és parancsolóit változtató esetlegességhez.

Vajon hogyan kívánhatja majd a demokratikus állam politikai esetlegességek következtében börtönt, vagyon- és jogfosztást szenvedett polgáraitól az engedelmisséget és a demokratikus magatartást, ha azok ki vannak téve az új nemzetközi gyakorlat precedense alapján annak, hogy a következő háború „szocialista”, vagy „nemzetiszocialista”, vagy ki tudja milyen más világnézetű győztesei meg majd „demokratikus magatartásuk” és kötelességteljesítésük miatt fogják felakasztani, vagy börtönbe dugni, vagy a demokrácia védelmében folytatott harcokért fogják háborús bűnössékké deklarálni őket?

És végül még egy kérdés, amely abból indul ki, hogy minden törvény alapja annak belső igazságából fakadó érvényén felül az a tulajdonsága, hogy az egyformán kötelező mindenkire és egyformán alkalmazák mindenkivel szemben. Ha a személyes háborús felelősség, mint elv abszolút igaz, helyes és érvényes és mint gyakorlat a l k a l m a z h a t ó, és az ennek alapján bíróilag történt bűnösségi megállapítások

⁴ Magyarország szövetségi köteleme következtében pusztító formától hadat üzent az Egyesült Államoknak Európa keleti közepéből. Az Egyesült Államok hadereje ellen azonban sem földön, sem vízen, sem levegőben egyetlen magyar katonai kötelék sem harcolt, az Egyesült Államok légereje ezzel szemben borzalmas rombolásokat végzett magyar területen, és asszonyok, gyermekek tízezeit ölte meg.

i g a z a k – mert hiszen igazaknak kell lenniök, különben Nürnberg is és az összes többi is közönséges bűncselekmény – vajon mi történt volna akkor az akasztófára juttatott, agyonlővetett, bebörtönzött, vagyonuktól és jogaiktól megfosztott, tehát szükségképpen bűnös államférfiakkal, generálisokkal és egyéb büntetettekkel, ha történetesen ők győztek volna? Hogyan szereztek volna érvényt ennek az igazságnak és törvénynek? (Mert hiszen nyilvánvaló, hogy akik ezt megállapították és meghozták és végrehajtották, azok felelnek érte, hogy ez igazság és ez törvény.) És egyáltalán, ha már ez a „törvény” megvan, és hatályba is helyezték egy csomó büntetés, emberi élet elvétele és embervér kiontása által, mi lesz a legközelebbi háború után, ha akkor történetesen a „bűnösök” fognak győzni? Akkor majd a már bevezetett és é r v é n y e s törvény és annak igazsága alapján a békeszerződés aláírása után ezek a bűnös győzők ünnepélyesen halálra ítélik és felakasztják saját magukat?

Avagy ez a háborús bűnösségi „törvény” és az ennek alapján eszközölt jurisdictio c s a k a második világháborúra vonatkozik és csak a Grand Alliance ellenfeleire érvényes és ez esetben mégsem jurisdictio, hanem csak közönséges mészárlás volna?

Ezekre a kérdésekre 250 millió legyőzöttön kívül a világ minden igaz embere feleletet vár...

2.

A judicium az értelem egyik leglényegesebb tartozéka. Az ember a judiciuma miatt szenved, ha jogsérelmet éri, és judiciuma miatt szégyenli magát, ha jogsérelmet követ el. Ezért törekszik az ember a tettei alá erkölcsi alapot helyezni. Innen van, hogy a háborúnak, mint emberhez méltatlan tettek erkölcsi felelősségét mindkét fél a másikra igyekszik áthárítani. Így áll elő a háborús bűnös nemzet fogalma, s amivel annak megállapítására, hogy a két fél közül melyik az, pártatlan szerv nincs, gyakorlatilag mindig az a „háborús bűnös”, amelyik a háborút elvesztette. Ez így volt a történelemben mindig, bár a páros háborúk korában a kívülálló nemzetek, mint többé-kevésbé pártatlan közvélemény, erkölcsileg rendszerint eldöntötték azt, hogy melyik a bűnös és melyik az ártatlan.

A világháborúk korában ez nincs így. A világháborúkban csaknem az egész világ közvetlenül érdekelve van, s így, mivel hiányzik a pártatlan s világtúlnyomóságot jelentő semleges közvélemény, a háborút követő rendezésben korlátlanul érvényesül a győztesek „ártatlansága” és a legyőzöttek „bűnössége”,⁵ noha a ka-

tegorizálás már csak általánosításánál fogva is igazságtalan.

A modern demokrácia eszméjének lényege, hogy minden ember – és minden nemzet – mindenkor a saját szempontjaiból kiindulva gondolkodhatik és saját érdeke szerint cselekszik, s a modern demokrácia sarkalatos tétele, hogy ehhez joga is van, hiszen senki sincs a demokrácia szabad világában alárendelve a másinak. A szabadság fogalmának legmélyebb lényege, hogy egy emberi lény, éppúgy, mint egy nemzet is önállóan, saját véleménye szerint, saját szempontjai alapján, függetlenül vigye ügyeit. Az az ember, vagy nemzet, aki más emberek, vagy nemzetek szempontjaihoz, érdekeihez, ízléséhez, akaratához kénytelen igazodni, tehát saját szempontját, érdekét, ízlését és akaratát meggyőződése ellenére a másokénak kénytelen alávetni, nem szabad ember, nem szabad nemzet. Bernard Shaw mondja: „Az a nemzet, amelynek kötelességei más oldalon vannak, mint érdekei, elveszett”.⁶

Ha én mint ember, jogtalanak, igazságtalanak, s ezért elviselhetetlennek érzek valamit, bírósághoz fordulok, amely megállapítja, hogy a társadalom által tételen lefektetett jogelvek szerint valóban jogtalan és igazságtalan-e az, amit felpanaszolok, és ha igen, az elvek uralmának fizikai érvényt szerez.

A nemzetek életében ez nincs így. Itt még nincsenek érvényes tételes jogelvek, nincsen olyan bíróság sem, amely független és pártatlan lenne, s végül, még ha volna is ilyen, nincs fizikai eszköz az igazság érvényesítésére. A nemzeteknek így saját maguknak kell jogaikat megvédeni, vagy jogsérelmeiket orvosolni, ha van hozzá erejük. Ez a ténykedés a háború, amely tehát nem minden esetben imperialista brutalitás.

A háborút így kiküszöbölni nem lehet, sem bűncselekménnyé nyilvánítani nincs joga semmiféle hatalomnak addig, míg egy nemzeteken felüli és pártatlanság minden biztosítékával rendelkező jogvédő és jogszolgáltató szerv, s annak kellő fizikai eszköze nem lesz a nemzetek jogainak megvédésére, illetőleg jogsérelmeik orvoslására. A „háborús bűnös” nemzet fogalma tehát nem jogi fogalom, hanem csak egyszerű vélemény, nem abszolút érvényű igazság és még kevésbé ítélet, hanem az ellenfelek politikai álláspontja csupán, ennél fogva az ilyen megállapításon alapuló bíráskodás, az abból folyó következmények egyoldalú hatalmi ténykedések, amelyek jogilag és erkölcsileg érvénytelenek, tiszteletben tartásuk nem kötelező, s amint erre fizikailag lehetőség van, ha békésen nem, erőszakkal is megváltoztathatók, elvégre azok is erőszak útján jöttek létre. Hogy erről aztán mi az ellenfelek véleménye, az jogilag is, erkölcsileg is közömbös. A két szemben álló vélemény valamelyikének érvénye

5 Klasszikus tiszta példája ennek Románia és Magyarország esete az első világháborúban. Románia, amely az Osztrák-Magyar Monarchia szövetségese volt, a háború derekán minden ok és provokáció nélkül, a legkisebb fenyegetettség nélkül, rajtaütésszerűen megtámadta Magyarországot. A világháborút, mint ismeretes, végül is a központi hatalmak elvesztették, s a „háborús bűnösök” ők lettek. Ennek alapján a „bűnös” Magyarországot kötelezték, hogy 103 000 négyzetkilométernyi területvesztésén felül – „jóvátételként” fizessen az „ártatlan” Romániának mintegy 200 millió dollárt pénzben és aranyban.

6 G. Bernard Shaw: The Man of Destiny.

a világ mai berendezésében hatalmi kérdés. A hatalom és az erő birtoka védhet csak jogot, de ugyanúgy sért-het is jogot és tarthat fenn jogtalanságot is, sőt, állít-hatja jogosnak a jogtalant és ennek az állításnak fizikai érvényt is tud szerezni.

A jogviszály bonyolult, és minden jogviszály pártatlan bírálatot kíván, ezért hivatott szerv híján nem lehet megállapítani, hogy egy-egy háborúban igazában melyik fél a hibás. A háborúért való erkölcsi felelősséget a körülmények határozzák meg, és semmi esetre sem az, hogy ki támadott, mert egy háború rendszerint nem önmagában való tünet, hanem történelmi folyamat része, amelynek előzménye van. Ha egy nemzet régi sérelmének megszüntetése végett és megcsonkított jogának helyreállítása céljából támad, a támadás pusztá ténye még nem teszi bűnösévé a háborúnak, éppúgy, mint ahogyan semmi esetre sem ártatlan az a „megtámadott”, aki valósággal kikényszerítette a támadást. A roosevelti politika klasszikus példája ennek a második világháborúban, amely egyébként minden vonatkozásban az első világháború folytatása volt.

Hogy politikailag mi a helyzet a bűnösség terén, az más kérdés, azonban ezt sem könnyebb abszolút érvénnyel megállapítani.

Vegyük csak például a német nemzetiszocializmust, amelyet politikai megállapítások alapján az emberiség elleni bűnnek nyilvánítottak, sőt odáig mentek, hogy a német nép elleni bűnnek deklarálták. Senkinek sem jutott azonban eszébe feltenni a kérdést, hogy – ha már a politikai szemléletnél tartunk – mi lett volna akkor, ha a nyomor, a züllöttség, a szocialista feszítőerők és elkeseredés idején Németországban, Olaszországban, Spanyolországban, Magyarországon nem a nemzeti erők veszik a kezükbe ezeket a szocialista törekvéseket, s nem transzponálják át azokat jobboldali képződményekké, hanem baloldali, marxista erők szervezik meg, mint az Oroszországban történt, és ez az öt marxista állam egytlen blokkban támad a liberális-kapitalista világrend ellen? Azzal ugyanis már remélhetőleg tisztában van a világ gondolkodó része, hogy az első világháborúban kimerült, utána kifosztott, megcsonkított vesztes államok korábbi életlehetőségeitől megfosztott és elszegényedett társadalmi számára csak szocialista irányú politikai kibontakozásról lehetett szó. Egy liberális-kapitalista kísérletet – mint ennek ijesztő jelei a weimari Németországban mutatkoztak is – előbb-utóbb vérbe fullasztotta volna a versaillesi életszínvonalra súlylyesztett tömegek felháborodása. Márpedig, amennyiben csak szocialista irányú kibontakozásról lehetett szó, egy ilyennek jobboldali formája a marxizmus prevenciója volt, mondjuk így: amputálás a biztos halál elkerülésére. Az ún. fascista megoldásokat elhibáztott dolog volna abszolút formában értékelni. A fascista formákat a bolsevizmushoz viszonyítva kell és szabad értékelni, és ennek megfelelően kellett volna

politikailag is kezelni a fascizmust és hordozóit. Ennek az ellenkezője történt.

A politikában – mint már fennebb mondtuk – mindig azt állítják bűnösnek, aki elveszti a háborút. Ez mindig így volt, ezt azonban a történelemben eddig még nem merték bírólalag kimondani.

A második világháború az első eset.

Ha már az elhatározásaikban önálló, nagy nemzetek esetében is nehéz a bűnösség vagy ártatlanság kérdését eldönteni, még kevésbé lehet ezt a nagy koalíciók által vívott s egy-egy nagyhatalom által kezdeményezett háború esetén az abban résztvevő kisállamok háborús bűnösségéről beszélni, különösen, ha nagyhatalmi nyomás alatt állnak, mint ahogy rendszerint ez a helyzetük. A kisállam magatartását általában a vele szomszédos nagyhatalom közvetlen vagy közvetett akarata, illetőleg saját ellenfeleinek egyik, vagy másik koalícióhoz való csatlakozása szabja meg. Hogy egy kisállam tud-e semleges maradni egy háborúban, azt igen sok körülmény bonyolult szövevényéből lehetne csak megállapítani, s ezek közül a legelső annak geopolitikai helyzete. A Németország és Franciaország közt elhelyezkedő és felvonulási területet jelentő Belgium semmi körülmények között sem maradhatott „semleges” éppúgy, mint a Németország és Oroszország között fekvő Magyarország sem.

Az erkölcsi felelősség kérdése mindig azon fordul meg, hogy elhatározásának szabad birtokában követte-e el a szóbanforgó tettet az, aki elkövette. Ennélfogva ha egy kisállamot háborús bűnösség címen büntetnek, akkor lényegében azért büntetik, mert szerencsétlenségére a vesztes oldalon volt, pontosabban, már a priori a vesztes oldalra kényszerítették körülményei.

A lezajlott második világháború után Németország kis szövetségeseit – akiket melleleg következetesen a megvető „csatlós” névvel jelölnek, noha nem mindenik volt közülük „csatlós” – háborús bűnösöknek deklarálták és e szerint bántak velük, noha a háború létrejöttében sokkal ártatlanabbak, mint a győztes nagyhatalmak maguk, amelyeknek módjukban állt szabadon mérlegelni, hogy ne kerüljék-e el a háborút.

Hogy hogy kerül egy kisállam bele egy nagy háborúba és hogyan válik „háborús bűnössé”, annak kitűnő jellemzése található Winston Churchill The Grand Alliance c. könyvében:

„Magyarország már München óta azon van, hogy a német diplomáciai győzelmek nyomán Csehszlovákia és Románia rovására tágítsa 1920 utáni határait, ugyanakkor azonban nemzetközi vonatkozásban igyekszik megtartani semleges helyzetét. A magyar diplomácia azon fáradozik, hogy elkerüljön minden határozott elkötelezettséget a tengely irányában egy esetleges háborús szövetséget illetően. Magyarország csatlakozott Bécsben a Háromhatalmi Szerződéshez, de, mint Románia, nem vállalt határozott kötelezettségeket. Sem Hitler, sem Mussolini nem óhajtott veszedelmet a Balkán-államok között. Remélték, hogy egy-

idejűleg mindnyájukat ellenőrizhetik. Ez okból szorították rá Magyarországot és Romániát egy rendezésre Erdélyt illetően. Mussolini Görögország elleni támadásának Hitler egyáltalán nem örült, mert ez angol délekelet-európai beavatkozást vonhatott maga után. Ennélfogva nyomást gyakoroltak Jugoszláviára az irányban, hogy Magyarország és Románia példájára az is lépjen be a tengely-blokkba. Mikor a jugoszláv minisztereket Bécsbe hívták ebből a célból, már úgy látszott, hogy minden el van rendezve. A március 27-i belgrádi drámai események azonban felborítottak minden reményt egy a tengelyhez csatlakozó egyesült Balkán-blokkot illetően.”

„Magyarországot ez közvetlenül és azonnal érintette. Noha a fő német lökésnek kétségtelenül Románián keresztül kellett jönnie a fékezhetetlen jugoszlávok ellen, az összes összekötő vonalak magyar területen vezettek keresztül. A belgrádi eseményeknek szinte első reakciója a német kormánytól az volt, hogy a berlini magyar követet repülőgépen Budapestre küldték egy sürgős üzenettel a magyar kormányhoz, Horthy admirálishoz:

Jugoszláviát megsemmisítjük, mert éppen most nyilvánosan szembefordult a tengellyel való megértés politikájával. A német fegyveres erők nagyobbik részének Magyarországon kell áthaladnia, bár a főtámadást nem a magyar szakaszon intézzük. Itt a magyar hadsereg lépjen közbe és viszonzásul a közreműködésért Magyarországnak meglesz a lehetősége visszafoglalni mindazokat a volt területeit, amelyeknek Jugoszláviának való átengedése egykor kényszerítették.⁷ Az ügy sürgős. Azonnali beleegyező választ kérünk”.

„Magyarországot barátsági szerződés kötötte Jugoszláviához, amelyet csak 1940 decemberében írtak alá (német nyomásra). A német követeléssel szembeni nyílt ellenszegülés azonban csak Magyarország német megszállásához vezetett volna az azonnali katonai tevékenység folyamán. Ott volt a csábító kilátás is azoknak a déli területeknek visszaszerzésére, amiket Magyarország a trianoni szerződéssel elvesztett. A magyar miniszterelnök szívósan munkálkodott, hogy megtartsa némi cselekvési szabadságot országa számára. Ő a legkevésbé sem volt meggyőződve afelől, hogy Németország meg fogja nyerni a háborút. A háromhatalmi szerződés aláírásakor igen kevés bizalma volt Olaszországnak, mint tengelyhatalomnak függetlenségében. Hitler ultimátuma saját, Jugoszláviával kötött egyezményének megszegését kívánta”.

„...1941 április 2-án este táviratot kapott a londoni magyar követőtől, hogy az angol külügyminisztérium formálisan közölte vele, hogy ha Magyarország részt vesz bármilyen Jugoszlávia elleni német megmozdulásban, számolnia kell Nagy-Britannia hadüzenetével.

⁷ A versaillesi békében, 1920-ban.

⁸ Az „elárulja” kifejezés természetesen csak Churchillé.

⁹ Az „aránylag” kifejezés azt jelenti, hogy volt a nürnbergi bíraskodásnak olyan tagja (USA), aki tiltakozásul bizonyos jogszerűtlenségek ellen, lemondott.

Magyarország számára tehát vagy az átkelés német csapatokkal szembeni hiábavaló ellenállás, vagy a közzétett választása, hogy nyíltan besorakozik a szövetségesekkel szembeni táborba és elárulja⁸ Jugoszláviát. Ebben a kegyetlen helyzetben Teleki, gróf csak egyetlen eszközt látott személyes becsületének megmentésére. Röviddel kilenc óra után elhagyta a külügyminisztérium épületét és hazatért a Sándor-palotában levő lakására, ahol telefonhívást kapott. Valószínű, hogy ekkor közölték, hogy a német csapatok átlépték a magyar határt. Röviddel ezután agyonlőtte magát”.

Lám egy kisállam – hacsak nem agent provokátörje egy nagyhatalomnak, mint pl. Szerbia volt az első világháborúban Oroszországnak, vagy a másodikban Angliának – nemcsak egy világháború felidézésében nem lehet bűnös, hanem még az abba való belépést is lehetetlen elkerülnie, ha a nagyhatalmak úgy akarják.

Németország négy kisebb szövetségesének és azok államférfiainak lakolniuk kellett „háborús bűnösség” címén, valójában azért, mert megkísérelték feltartóztatni azt a rettenetes végzetet, amit a bolsevista uralom jelent.

A bolsevista rémuralom ellen most már – sajnos végzetesen későn – a nyugati hatalmak is kezdenek felsorakozni. A németek segítő keze után nyúl Amerika is, pedig az nem kisállam, hanem a világ egyik legnagyobb hatalma, s az nem fekszik a Szovjet közvetlen szomszédságában. Vajon mikor fogja a világ tisztességes embereinek becsülete és lelkiismerete szükségét érezni annak, hogy ezeket a szerencsétlen kisleányokat és azok lemészárolt „háborús bűnös” fiait rehabilitálják? Ha egyetlen szerencsétlen francia katonatiszt, akit Alfred Dreyfusnak hívtak a világ közvéleménye részéről megérdemelte ezt, vajon nem érdemli ezt meg a háborúban büntetlenül kis nemzet színe-virága?

3.

Ha emelhető is a személyes felelősségrevonás miatt a „nemzetközi” bíraskodással szemben súlyos elvi kifogás és teljes mértékben elítélhető is annak egész kiindulópontja, teljes elhibázottsága és jogszerűtlensége, mégis, meg kell állapítani, hogy az ún. „csatlós országok” hazai politikai igazságszolgáltatásához képest – az egyetlen Finnországot kivéve – aránylag⁹ gondos, hiszen a legyőzött kisállamokban az uralomra jutott győztesek „népbírói” a minden törvénykezést megcsúfoló közönséges politikai gyilkosságok olyan hallatlan tömegét követték el, ami páratlan az

idejűleg mindnyájukat ellenőrizhetik. Ez okból szorították rá Magyarországot és Romániát egy rendezésre Erdélyt illetően. Mussolini Görögország elleni támadásának Hitler egyáltalán nem örült, mert ez angol délekelet-európai beavatkozást vonhatott maga után. Ennélfogva nyomást gyakoroltak Jugoszláviára az irányban, hogy Magyarország és Románia példájára az is lépjen be a tengely-blokkba. Mikor a jugoszláv minisztereket Bécsbe hívták ebből a célból, már úgy látszott, hogy minden el van rendezve. A március 27-i belgrádi drámai események azonban felborítottak minden reményt egy a tengelyhez csatlakozó egyesült Balkán-blokkot illetően.”

„Magyarországot ez közvetlenül és azonnal érintette. Noha a fő német lökésnek kétségtelenül Románián keresztül kellett jönnie a fékezhetetlen jugoszlávok ellen, az összes összekötő vonalak magyar területen vezettek keresztül. A belgrádi eseményeknek szinte első reakciója a német kormánytól az volt, hogy a berlini magyar követet repülőgépen Budapestre küldték egy sürgős üzenettel a magyar kormányhoz, Horthy admirálishoz:

Jugoszláviát megsemmisítjük, mert éppen most nyilvánosan szembefordult a tengellyel való megértés politikájával. A német fegyveres erők nagyobbik részének Magyarországon kell áthaladnia, bár a főtámadást nem a magyar szakaszon intézzük. Itt a magyar hadsereg lépjen közbe és viszonzásul a közreműködésért Magyarországnak meglesz a lehetősége visszafoglalni mindazokat a volt területeit, amelyeknek Jugoszláviának való átengedése egykor kényszerítették.⁷ Az ügy sürgős. Azonnali beleegyező választ kérünk”.

„Magyarországot barátsági szerződés kötötte Jugoszláviához, amelyet csak 1940 decemberében írtak alá (német nyomásra). A német követeléssel szembeni nyílt ellenszegülés azonban csak Magyarország német megszállásához vezetett volna az azonnali katonai tevékenység folyamán. Ott volt a csábító kilátás is azoknak a déli területeknek visszaszerzésére, amiket Magyarország a trianoni szerződéssel elvesztett. A magyar miniszterelnök szívósan munkálkodott, hogy megtartsa némi cselekvési szabadságot országa számára. Ő a legkevésbé sem volt meggyőződve afelől, hogy Németország meg fogja nyerni a háborút. A háromhatalmi szerződés aláírásakor igen kevés bizalma volt Olaszországnak, mint tengelyhatalomnak függetlenségében. Hitler ultimátuma saját, Jugoszláviával kötött egyezményének megszegését kívánta”.

„...1941 április 2-án este táviratot kapott a londoni magyar követőtől, hogy az angol külügyminisztérium formálisan közölte vele, hogy ha Magyarország részt vesz bármilyen Jugoszlávia elleni német megmozdulásban, számolnia kell Nagy-Britannia hadüzenetével.

Magyarország számára tehát vagy az átkelő német csapatokkal szembeni hiábavaló ellenállás, vagy a között volt választása, hogy nyíltan besorakozik a szövetségesekkel szembeni táborba és elárulja⁸ Jugoszláviát. Ebben a kegyetlen helyzetben Teleki gróf csak egyetlen eszközt látott személyes becsületének megmentésére. Röviddel kilenc óra után elhagyta a külügyminisztérium épületét és hazatért a Sándor-palotában levő lakására, ahol telefonhívást kapott. Valószínű, hogy ekkor közölték, hogy a német csapatok átlépték a magyar határt. Röviddel ezután agyonlőtte magát”.

Lám egy kisállam – hacsak nem agent provokátörje egy nagyhatalomnak, mint pl. Szerbia volt az első világháborúban Oroszországnak, vagy a másodikban Angliának – nemcsak egy világháború felidézésében nem lehet bűnös, hanem még az abba való belépést is lehetetlen elkerülnie, ha a nagyhatalmak úgy akarják.

Németország négy kisebb szövetségesének és azok államférfiainak lakolniok kellett „háborús bűnösség” címen, valójában azért, mert megkísérelték feltartóztatni azt a rettenetes végzetet, amit a bolsevista uralom jelent.

A bolsevista rémuralom ellen most már – sajnos végzetesen későn – a nyugati hatalmak is kezdenek felsorakozni. A németek segítő keze után nyúl Amerika is, pedig az nem kisállam, hanem a világ egyik legnagyobb hatalma, s az nem fekszik a Szovjet közvetlen szomszédságában. Vajon mikor fogja a világ tisztességes embereinek becsülete és lelkiismerete szükségét érezni annak, hogy ezeket a szerencsétlen kisleányokat és azok lemészárolt „háborús bűnös” fiait rehabilitálják? Ha egyetlen szerencsétlen francia katonatiszt, akit Alfred Dreyfussnak hívtak a világ közvéleménye részéről megérdemelte ezt, vajon nem érdemli ezt meg a háborúban büntetlenül kis nemzet színe-virága?

3.

Ha emelhető is a személyes felelősségrevonás miatt a „nemzetközi” bíraskodással szemben súlyos elvi kifogás és teljes mértékben elítélhető is annak egész kiindulópontja, teljes elhibázottsága és jogszerűtlensége, mégis, meg kell állapítani, hogy az ún. „csatlós országok” hazai politikai igazságszolgáltatásához képest – az egyetlen Finnországot kivéve – aránylag⁹ gondos, hiszen a legyőzött kisállamokban az uralomra jutott győztesek „népbíróságai” a minden törvénykezést megcsúfoló közönséges politikai gyilkosságok olyan hallatlan tömegét követték el, ami páratlan az

⁷ A versaillesi békében, 1920-ban.

⁸ Az „elárulja” kifejezés természetesen csak Churchillé.

⁹ Az „aránylag” kifejezés azt jelenti, hogy volt a nürnbergi bíraskodásnak olyan tagja (USA), aki tiltakozásul bizonyos jogszerűtlenségek ellen, lemondott.

emberiség törvénykezésének történetében. A legyőzött kisállamokban a „személyes háborús felelősség” elve a bosszú és szenvedély és butaság alacsonyrendű tendenciái számára olyan rettentő zsilipeket húzott fel, hogy nem csoda, ha ezek a háborús bűnösségi perek és ítéletek jogtalanságában, erkölcstelenségében, igazságtalanságában, az ítéletek elrémítő számában és kegyetlenségében nélkülözik az igazságszolgáltatási szándékuknak még a látszatát is.

Ha van még valamelyes értéke eldurvult és bestiális korunkban az emberéletnek, és van még jelentősége ennek, hogy bírák és igazságszolgáltatás nem gyilkolhatja le az emberek ezreit szörnyű kínok kíséretében ártatlant, ha a humanitás valóban emberi és erkölcsi kötelezettség, akkor a közép-európai és balkáni térben a megrendítő méretű mészárlás roppant háborús masszájából is kiemelkedik az a hullatömeg, amelynek pusztulására még csak a háborús állapot kényszerének és pszichózisának mentsége nincs, amit nem a háború alatt, hanem a háború után, nem egyes bűnözők és elvadult, végrehajtó közegek műveletlensége, mohósága és szenvedélye, hanem bírók és igazságszolgáltatás produkáltak.

A kis nemzetek kollektív felelősségének kérdése általában eldönti államférfiaik, katonáik és polgáraik háborús felelősségének kérdését is. Sőt, mint fentebb rámutattunk, egyes személyek felelősségrevonása nemcsak a háború „bűncelekménye” címen, hanem – a közönséges bűncelekményeket kivéve – bizonyos, háborúval összekötött „embertelen” intézkedések miatt is jogilag abszurdum, hiszen ezeknek az embertelen intézkedéseknek a megítélésével is úgy vagyunk, mint a háborúval magával, nemcsak kis nemzetek, hanem nagyhatalmak esetében is: a nemzeti szükségesség és nemzeti érdek magyarázatul szolgál hozzájuk és igazolja őket, ha a nemzeti szükséglet és nemzeti érdeket, mint szempontot egyáltalán akceptáljuk. Ha meg nem akceptáljuk, akkor a háborúban való részvétel és az ebből folyó tettek mindkét részről egyaránt menthetelenek és az ilyesminek jogi formába öltöztetett eldöntése, különösen pedig anyagi joghatállyal és jogkövetkezményekkel összekötött eldöntése: abszurdum. És még inkább az, ha ezt nem egy kívülálló harmadik végzi, hanem a szembenállók egyike, aki természetesen mindig a győztes, akár a nemzetek közti világban, akár az egyes nemzeteken belül szembenálló politikai erők esetén.

A „háborús bűnösségnek” és az ezen alapuló „igazságszolgáltatásnak” képtelenségére álljon itt jellemzésül az alábbi összehasonlítás:

Franciaország összeroppant 1940 júniusának tragikus napjaiban. A francia katona, a francia hadsereg, a francia nép nem volt képes tovább harcolni és a szükséges harci erők birtokában nem levő hadsereg-főparancsnok a további és céltalan pusztítások elkerülésé-

re, valamint az ellenség által még el nem ért részek megmentése céljából a francia parlament megbízása alapján fegyverszünetet kért és kapott a németektől. A fegyverszüneti feltételek nemcsak elfogadhatók, hanem az adott reménytelen helyzetben egyenesen kedvezők voltak a megátámadott ellenfél részéről: Franciaországnak még el nem foglalt része mentes marad a katonai megszállástól, a francia haderő és a francia flotta megmaradt részeit nem kell lefegyverezni, a németek midennemű ellenségeskedést beszüntetnek, s mindezért cserébe csupán egyet kívánnak: teljes és korrekt semlegességet a háború végéig, amire egy Fegyverszüneti Bizottság ügyel fel.

Akik emlékeznek az eseményekre, az óriási és megsemmisítő katonai fölényre, a 18 napig tartó megrendítő francia vergődésre, azok megítélhetik ezeknek a feltételeknek a nagylelkűségét.

Néhány év múlva a németeket legyőzik máskor, s a francia nép életfogytiglani börtönre ítéli Petain marsallt a fegyverszünetért mint „háborús bűnöst”, s az agg katona, népe hű fia, az első világháború tiszteltreméltó hőse francia börtönben hal meg, mint hazaáruló.

Ugyanekkor a nyugati világ keleti peremén, Magyarországon, hasonlóan kilátástalan helyzetben, szintén kötnek egy fegyverszünetet. A fegyverszünetet nem a magyar nép megbízásából kötik, mint ezt Petain tette, hanem titokban, egy alkotmányellenesen kinevezett kormány, és a parlament tudta nélkül. A fegyverszünet feltételei súlyosak, nem is fegyverszünetről van szó, hanem arról, hogy Magyarország 500 000 főnyi katonát bocsásson az ellenség rendelkezésére tulajdon szövetségese elleni harchoz, ez a „fegyverszünet” tehát átpártolás az ellenséghez, amely egyáltalán nem lovagias és nagylelkű, mint a németek voltak Franciához, hanem erőszakos, mohó és irgalmatlan, s mindezen felül bolsevista, amikor a nemzet kétségbeesetten bolsevizmusellenes, sokkal inkább az, mint amennyire antifascista a francia nép, végül pedig itt nincs szó el nem foglalt részek katonai megszállástól való mentességről.

Ezt a háta mögött kötött „fegyverszünetet” sem a nemzet, sem a hadsereg túlnyomó része nem fogadja el, az áruló kormányt eltávolítják, s harc folyik kétségbeesetten tovább még öt és fél hónapig.

A háború után a további harc mellett döntött összes magyar államférfiakat, katonai vezetőket és egyéb személyeket „háborús bűnösség” címen, mint hazaárulókat kivégzik, itt most éppen ellenkező okból, mint Petain marsallt és szerencsétlen társait: azért, mert esztelen és hiábavaló pusztítást és vérontást okoztak Magyarországnak.¹¹

Az összehasonlítás megdöbbentő eredménye akkor válik nyilvánvalóvá, ha arra gondolunk, hogy mi történt volna a személyes büntetőjogi felelősség elve

10 Franciaország volt a hadüzenő és támadó.

11 Pontosán ugyanúgy mint az 1956 októberi felkelés „esztelen” „bűnösei” és „hazaárulói”.

szerint ezekkel az emberekkel Franciaországban éppúgy mint Magyarországon, ha az ellenkezőjét csinálják annak, amit csináltak, s a végén a – németek győztek volna.

A bűnnek abszolút érvényű és állandó meghatározó jegyei vannak, különösen, ha olyan természetű bűnről van szó, amiért a legsúlyosabb büntetés: halál jár. Éppen azért, ha a vesztes kisállamok államszérfiai valóban bűnösen jártak volna el antibolszevista politikájukkal, és ha a fejlődés utólag nem is igazolta volna őket, mint ahogyan a fejlődés, sajnos őket igazolta, akkor sem lehetne bűnről, bűncselekményről beszélni, hanem legfeljebb csak tévedésről. Márpedig bűn és tévedés között mérhetetlen erkölcsi különbség van.

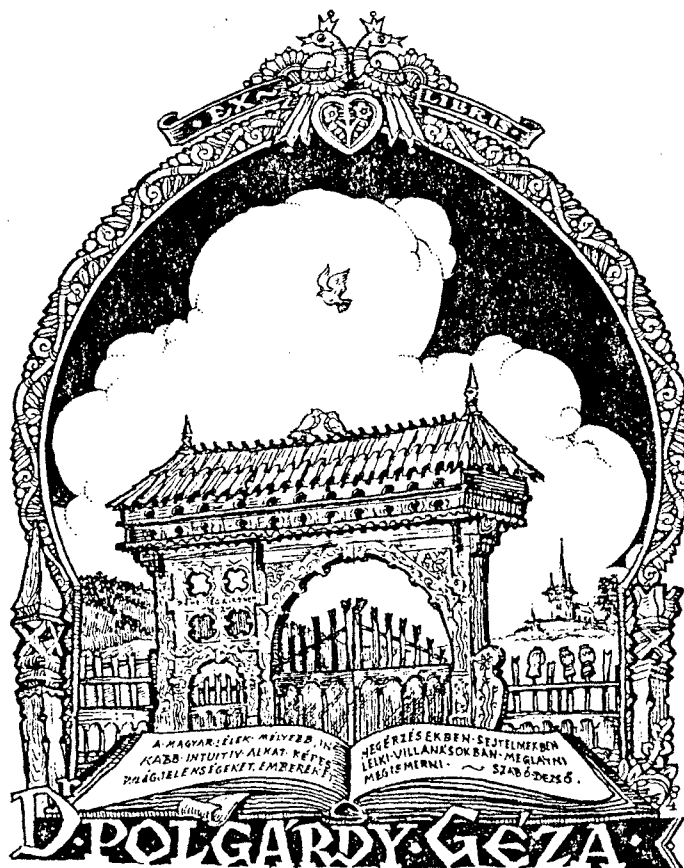
Hogy az államvezetés abszolút nemzeti követelményét némileg eltorzította a kisállamoknál a háború folyamán a külpolitikai nyomás kényszere, ez tény. Hogy a háborúba belekényszerített kisállamok kormányzati attitűdjei között voltak a kényszer következtében olyanok is, amelyek nem kizárólagosan nemzeti érdekeket szolgáltak, tehát nem feleltek meg mindenben a kizárólagos nemzeti érdekeknek és szuverén nemzeti akaratnak, ezen sincs semmi tagadnivaló, a külső erőszak a felelős érte. Hogy Hitler Németországa egy győztes háború esetén csakugyan anektálta volna kis szövetségeseit is, az sincs kizárva. Aki azonban egy túlnyomó és prepotens hatalom árnyékában él, annak védelmére szoruló, és egy még

túlnyomóbb és még prepotensebb hatalom által fenyegetett kisállam kormánya számára az abszolút és független politika folytatását **büntetőjogilag** írja elő, s egy nagyhatalmi nyomás jelenlétét a kormányzati férfiakon halállal torolja meg, az gyilkos.

S ha az eddigiekhez hozzávesszük, hogy a kisállamok kormányzatának cselekvési szabadságát egy súlyos háború alkotmánykorlátozó követelményei is korlátozták, azonkívül az a körülmény is, hogy az erőszakos szomszédvaló kooperáció – lett legyen az helyes vagy helytelen – az egyetlen esélyt jelentette egy halálos veszély elleni fegyveres védekezésre, tisztán állhatnak mindenki előtt a „csatlós” államok kormányzatának nehézségei, melyeket mérhetetlenné fokozott az a szituáció, hogy, ha másod- vagy harmadrangú kérdésekben sértette is a nemzeti érdekeket a német presszió, a legelsőrendűbb nemzeti érdekeket a védekezés területén, tiszta, kétségtelen és vitathatatlan érdekazonosság volt a német és vele szövetséges államok között megállapítható.

Íme, ezekből tevődik össze az az alap, amelyen a kisállamok háborús bűnösségének kérdése akár nemzetközi, akár nemzeten belüli, akár kollektív, akár személyes szempontból nyugszik, s ami a háborús bűnösök kérdését nemzeti és erkölcsi, jogi és politikai szempontból egyaránt eldönti.

S ez eldönti bíráiknak és hóhéraiknak kérdését is.

szerint ezekkel az emberekkel Franciaországban éppúgy mint Magyarországon, ha az ellenkezőjét csinálják annak, amit csináltak, s a végén a – németek győztek volna.

A bűnnek abszolút érvényű és állandó meghatározó jegyei vannak, különösen, ha olyan természetű bűnről van szó, amiért a legsúlyosabb büntetés: halál jár. Éppen azért, ha a vesztes kisállamok államférfiai valóban bűnösen jártak volna el antibolsevista politikájukkal, és ha a fejlődés utólag nem is igazolta volna őket, mint ahogyan a fejlődés, sajnos őket igazolta, akkor sem lehetne bűnről, bűncselekményről beszélni, hanem legfeljebb csak tévedésről. Márpedig bűn és tévedés között mérhetetlen erkölcsi különbség van.

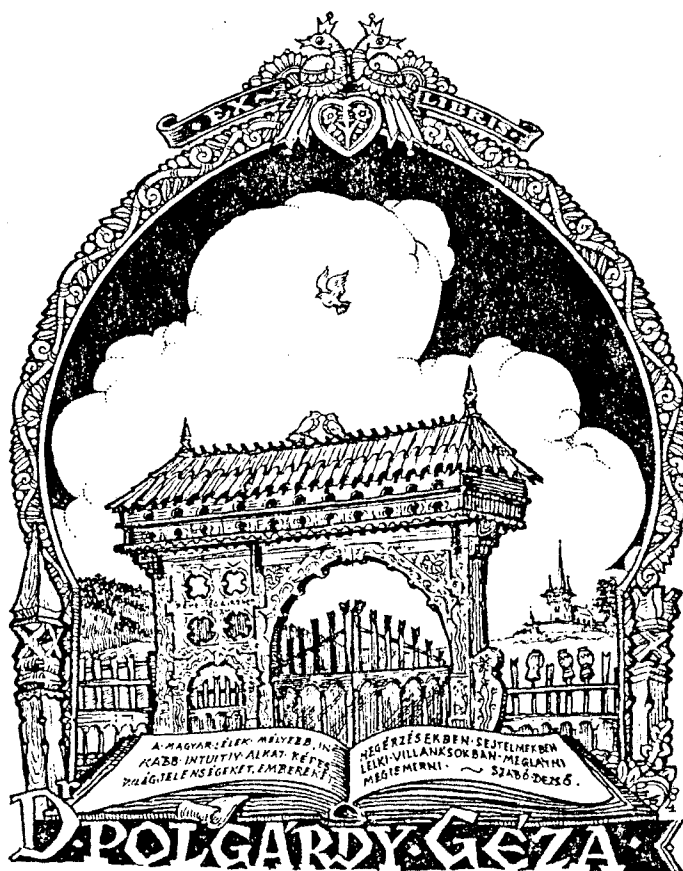
Hogy az államvezetés abszolút nemzeti követelményét némileg eltorzította a kisállamoknál a háború folyamán a külpolitikai nyomás kényszere, ez tény. Hogy a háborúba belekényszerített kisállamok kormányzati attitűdjei között voltak a kényszer következtében olyanok is, amelyek nem kizárólagosan nemzeti érdekeket szolgáltak, tehát nem feleltek meg mindenben a k i z á r ó l a g o s nemzeti érdekeknek és szuverén nemzeti akaratnak, ezen sincs semmi tagadnivaló, a külső erőszak a felelős érte. Hogy Hitler Németországa egy győztes háború esetén csakugyan anektálta volna kis szövetségeseit is, az sincs kizárva. Aki azonban egy túlnyomó és prepotens hatalom árnyékában élő, annak védelmére szoruló, és egy még

túlnyomóbb és még prepotensebb hatalom által fenyegetett kisállam kormánya számára az abszolút és független politika folytatását **büntetőjogilag** írja elő, s egy nagyhatalmi nyomás jelenlétét a kormányzati férfiakon halállal torolja meg, az gyilkos.

S ha az eddigiekhez hozzávesszük, hogy a kisállamok kormányzatának cselekvési szabadságát egy súlyos háború alkotmánykorlátozó követelményei is korlátozták, azonkívül az a körülmény is, hogy az erőszakos szomszédal való kooperáció – lett legyen az helyes vagy helytelen – az egyetlen esélyt jelentette egy halálos veszély elleni fegyveres védekezésre, tisztán állhatnak mindenki előtt a „csatlós” államok kormányzatának nehézségei, melyeket mérhetlenné fokozott az a szituáció, hogy, ha másod- vagy harmadrangú kérdésekben sértette is a nemzeti érdekeket a német presszió, a legelsőrendűbb nemzeti érdekeket, a védekezés területén, tiszta, kétségtelen és vitathatatlan érzékazonosság volt a német és vele szövetséges államok között megállapítható.

Íme, ezekből tevődik össze az az alap, amelyen a kisállamok háborús bűnösségének kérdése akár nemzetközi, akár nemzeten belüli, akár kollektív, akár személyes szempontból nyugszik, s ami a háborús bűnösök kérdését nemzeti és erkölcsi, jogi és politikai szempontból egyaránt eldönti.

S ez eldönti bíráltnak és hóhéraiknak kérdését is.

Magyar-zsidó együttélés: múlt és jelen

Raj Tamás rabbi úr kezdeményezésére 1991. április 23-án az Országgyűlésben megalakult az ITAE (Interparlamentáris Tanács az Antiszemizmus Ellen) Magyar Tagozata. A 40 fős testület létrehozását az antiszemizmus erősödésével indokolják.

Hazánk állampolgárai fajra-vallásra való tekintet nélkül egyenjogúságot élveznek. Az országgyűlést alkotó pártok valamennyije programjába foglalta az antiszemizmus elítélését. A zsidóság mint vallási felekezet is rendelkezik képviselettel. A készülő kisebbségi törvény további mandátumokat biztosít számára. A második legnagyobb parlamenti párt vezetői között sok a zsidó: Szélsőséges liberalizmusa is a zsidóság erősödését szolgálja. Hiszen, a semmivel sem korlátozott liberalizmus és kapitalizmus csinált a zsidóságból nemzetek fölött álló nagyhatalmat.

Magyarországon a zsidóság kulturális-intézményes autonómiája biztosított. Vallását szabadon gyakorolhatja, kultúráját ápolhatja, iskolákat-intézményeket tarthat fenn. Érdekeinek képviseletére számos szervezetet alapított: R. Wallenberg Társaság, Magyarországi Cionisták Szövetsége, Nácizmus Üldözötteinek Bizottsága, Magyar-Zsidó Kulturális Egyesület stb. Erős nemzetközi szervezetei, a világ gazdaságban betöltött szerepe, Izrael állam léte szintén garanciák biztonságára és jólétére.

A magyar-zsidó együttélés soha nem volt problémamentes, de sorskérdéssé csak a múlt században vált. A szimbiózisból gyógyíthatatlan fekély keletkezett, melynek közvetlen oka a Galíciából érkező tömegek semmivel sem korlátozott bevándorlása volt. A reformkor nagy szellemei közül sokan – Széchenyi, Kölcsey, Deák, Vörösmarty stb. – felismerték a nemzeti veszedelmet, de intelmeiket a radikális liberalizmus hívei nem fogadták meg. A téves politika következményeit Szekfű részletesen tárgyalja a Három nemzedék című művében. Először gazdasági életünk nyert zsidó jellegű, majd a szellemi kultúrára lett döntő befolyása az akadály nélkül betóduló tömegeknek. A század végére Budapest zsidó-magyar kultúrája egyeduralmat nyert az egész ország területén. A filléres lapok nem a magyar ideákat, hanem Budapest levegőjét

terjesztették el a vidéki magyarság között. A kapitalizmus mozgatói zsidók voltak, s így a hírlapirodalom is zsidó kezekbe került és zsidó ideákat terjesztett. A műveletlen munkásság a marxi szocializmus zsákmányává vált. Vezetői is zsidók lettek, a marxizmus antikeresztény és forradalmi jellegénél fogva. A zsidóság gyors térhódításának 1918 éretlen forradalma lett a következménye. Az ezt követő vörös diktatúra alatt megtapasztalhattuk, hogy mit jelent a hatalom bolsevista zsidó kezekben. A bukott forradalmakat követő antiszemita hullám nem törte meg a zsidóságot, inkább reváns szomját erősítette. Izzó nacionalizmusát kommunista, liberális, humanista jelszavak alá rejtve a visszafizetés óráját várta (Németh László: A minőség forradalma). Teleki Pál a zsidótörvények megalkotását történelmi szükségességgnek nevezte, jogos önvédelemnek a nemzetnek idegen elemekkel való túlzott átitatásával szemben. A magyar és zsidó nép szimbiózisa továbbra is rendezetlen maradt. A történelem vihara a lelki béke megkötésének a lehetőségét is elsöpörte. A II. világháborúból a zsidóság győztesen, a magyarság vesztesen került ki. Németh László jóslata beteljesedett. Moszkvából neveztek ki ránk „megváltókat”. A kancsukával irányított bosszúszomjas bolsevista zsidóság „üdvözítő terrorját” csak a Nagy Vörös Diktátor fékezhetette. A négy évtizedes diktatúra alatt a problémák tisztázásáról szó sem lehetett, a magyar-zsidó együttélés is tabu téma volt.

A rendszerváltás kezdetén sokan reménykedtek, hogy a zsidóság nemzethez lojális része is hallatja szavát. Őszinte párbeszéd kezdődhet a békekötés reményével. Napjainkra nyilvánvalóvá vált, hogy a zsidóság jobbik része hallgat vagy hallgatásra van kényszerítve. A bolsevista-liberális média támogatásával a magyarellenesség politikai szintre emelkedett. Kis János ősei még gyorsan cserélték a kaftánt zsinóros mentére. Számára viszont már a Szent Korona is gúnyos hasonlat tárgyát képező kacat. Pető Iván nagy nyilvánosság előtt jelentette ki, hogy a politikában nincs erkölcs. Nesze neked keresztény magyarság! Tamás Gáspár Miklós szerint két választási lehetősége van a magyarságnak: SZDSZ vagy muca. Az első, szélsőséges liberalizmusával, tudjuk mit jelent:

egy lökést a lejtőn kapaszkodó nemzetnek. És a második? „Főhajtás” a befogadó nemzet előtt, hiszen az asszimiláció már nem perspektíva a nyugati galuthban.

A kormányfő izraeli látogatása előtt a parlamentben a kormányt akarták antiszemitizmusból vizsgáztatni. A sajtó nehezményezte, hogy nincs zsidó a küldöttségben. Egyetlen zsidó szervezetnek, az ITAE 40 fős testületének sem jutott eszébe, hogy üzenetet küldjön az izraeli kormánynak, megemlítve a honi zsidóság társadalmi-politikai életben betöltött szerepét, birtokolt pozícióit. A kormányfő örömmel nyugtázta, hogy nem kapott kellemetlen kérdéseket. De miért Antallnak kellett ettől tartania? Hiszen az izraeli kormánynak kellett volna köszönetet mondani, hogy a magyar zsidóság szélsőséges, antilójális viselkedése nem lett panaszolva.

A magyar-zsidó együttélés rendezésére csak a zsidóság „belső forradalma” után kerülhetne sor

(Németh László). A zsidóság jelenlegi reprezentánsaiból hiányzik az erény, hogy önkritikával tekintsen történelme mélyére. Bűneivel nem mer szembeszállni, s magatartása kritizálását antiszemitizmusnak tekinti. Teleki Pál a zsidóságot nem sorolta az európai életközösség népei közé. Az eltérő történelmi-szellemi fejlődésen kívül éppen az önkritika hiánya gátolja az európai életközösségekhez való közeledést. *A zsidókérdés rendezése a magyarság sorskérdése.* Rendezetlen viszonyunk a nemzet felemelkedését fenyegetheti. Régi tévedéseket újakkal ne tetézzünk. Fogadjuk meg Székfű Gyula intelmeit: „...végleg áldozatává esvén a tévedésnek, melytől Széchenyi halálos félelemben, kezét tördelve óvott bennünket: összetévesztettük a nemzetiséget a nyelvvel, a magyarságot a magyarul csevegéssel, a halhatatlan lelket a mulandó, színét váltó külsővel. Vétünk a legsúlyosabb, mert az Ige, a Lélek ellen való.”

dr. Fodor János

A nemzetgyalázás büntetlenséget nem élvezhet

Göncz Árpádnak, a Magyar Köztársaság elnökének
dr. Antall József miniszterelnöknek
dr. Szabad Györgynek, az Országgyűlés elnökének

Az Új Hölgyfutár c. lap 990/91. szököszáma címlapján koronás címerünk torzképe jelent meg. A hazai és a határon túli magyar értelmiség jelentős köreinek képviselőiben is ezt a gúnyrajzot a leghatározottabban visszautasítjuk, mivel felirataival együtt a magyar nép által becsben tartott nemzeti ereklyénk megbecstelenítésére vállalkozott, s az így megtestesített sértés nemcsak a jelenre, de egész történelmi múltunkra is kiterjed.

Nincs önérzettel bíró ember, aki anyja arc-
másának bemocskolását szenvtelenül nézné. Aki
címerünket gyalázza, egész népünket arcul üti.

Ezért a Magyar Szellemi Védegylet támogatja

a különböző társadalmi mozgalmaknak és szervezeteknek azt az indítványát, hogy a szóban forgó kegyelet- és szemérem sértő ábra megjelentetésének és tömeges elterjesztésének ügyét bíróság elé kell vinni, és az eset tanulságait összegző parlamenti különvizsgálatot kell elrendelni. Kérjük az országgyűlés elnökét, tegye meg az ezzel kapcsolatos szükséges intézkedéseket.

Ma mindenki szabadon költözhet, senki sem kényszerül gyűlölt szimbólumok között, gyűlölt hazában élni.

A nemzetgyalázás azonban büntetlenséget nem élvezhet.

Budapest, 1991. június 16.

Tisztelettel
Magyar Szellemi Védegylet
elnöksége

Mi a tét?

Karsai László a legrosszabb jakobinus hagyományok folytatójának nevezi Csurka Istvánt (Népszabadság, 1990. aug. 8.). Idézetekkel megtűzdelt cikkében azt sugallja, hogy a barbárságba is visszazuhanhatunk, ha Csurkához hasonló jakobinusok kezébe kerül a hatalom. Mert jellemző rájuk, hogy politikai gólyalábakon törtetnek a semmivel sem korlátozott hatalom felé. Erőszakosak, útjukból mindent félresöpörnek, ami kizárólagos, egyedül üdvöztető, mindent megmagyarázó ideológiájuk útjában áll.

Magyarország történelme során jakobinusok még soha nem voltak a hatalom kizárólagos birtokosai. Bizonyos törtető csoportoknak, akik egyedül üdvöztető ideológiát hirdettek, viszont már több ízben is sikerült a hatalmat magukhoz ragadni. Kun Bélákra és Rákosi Mátyásékra gondolok. Ezek a tömeggyilkosok nem magyar jakobinusok, hanem magyar zsidók voltak. A barbárság, amit ránk hoztak, leírhatatlan. Üdvöztető terrorjukkal kis híján a másvilágra segítették az egész nemzetet. A Kádár–Aczél korszak ennél árnyaltabb volt, lassú, rothadásos halálra ítélték bennünket. Vak lenne a magyarság, ha ennyi tapasztalat után sem ismerte volna fel, hogy mit jelent a hatalom a zsidóság e csoportja kezében. A Csurkához hasonló jakobinusok itt vérben még nem keresztelkedtek. A magyar

nép természete szerint nem bosszúálló. Tudja ezt a zsidóság, hiszen nem innen menekül, hanem ide.

Az antiszemitizmust most is a zsidóság egy része szítja. Fogát csikorgatja, hogy bizonyos monopóliumokat elveszt, pedig a sajtó, a rádió és tévé még akkor sem lehet zsidó monopólium, ha a zsidóság verbális nép. A magyar szellemet nem lehet kirekeszteni a magyar kultúrából. Hajdú János (emlékezzünk, ő rugdosta Csoórit és a magyar szellemet, amikor gúzsba volt kötve) felszólítja a miniszterelnököt („exlapuló”), hogy tiltsa ki a magyar szellemet a politikai életből is. A harmadik utat nacionalista zagyvaságnak nevezi, a harmincas évek nagy magyar íróit populista hordószónokoknak. Munkájuknak nincs szellemi, erkölcsi értéke. A harmadik oldal csak tévtanokat hirdetett.

Shylock ismét fejeket akar. Az ő humanistának álcázott feje jobban illene a magyar törzshöz. Ez a tét. Ezért szítják az antiszemitizmust, ezért mocskolják a magyar szellemet. Jobboldaliság–baloldaliság, liberalizmus–konzervatívizmus csak szavak. Kérdés, hogy milyen érdekek húzódnak meg mögöttük.

Fodor János

Ezt a cikket a szerző eredetileg a Népszabadságnak küldte be. De az nem közölte – a sajtó- és vélemény szabadság nagyobb dicsőségére (szerk.).

a
n a g y

"
B U N

amiért egy nemzeti szolgálatot teljesítő folyóirat
ellen ügyességi kivizsgálást lehet indítani

1991-ben,

amelyet bírósági ítélet nélkül, a

"D E M O K R Á C I A"

nagyobb dícsőségére, el lehet kobozni!!!